

<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Σελ. 74-78). Ἀλλά ἀντί τοῦ Δεῦτε προσκυνήσωμεν... Χριστός ἀνέστῃ... (γ'). Εἰρῃνικά. (Σελ. 14-16 Κύριε ἐκέκραξα...(Σελ. 38-40). Τροπάρια.</p> <p>Τῷ σῷ σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ διαβόλου ἢ πλάνῃ κατήργῃται, γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἑκάστῳ προσφέρει.</p> <p>Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται, πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφρομῶσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἑκάστῳ προσφέρει.</p> <p>Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἁγίου, ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἄκτιστον Θεότῃτα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσιν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.</p> <p>Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, προσκυνοῦμεν Χριστέ, καὶ τὴν ἀνάστασίν σου ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· τῷ γὰρ μῶλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ἰάθῃμεν.</p> <p>Ὑμνοῦμεν τὸν Σωτήρα, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσταυρώθῃ, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστῃ, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Τοῖς ἐν Ἄϊδη καταβάς Χριστὸς εὐαγγελίσσατο,</p>		<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Σελ. 74-78). Ἀλλά ἀντί τοῦ Δεῦτε προσκυνήσωμεν... Χριστός ἀνέστῃ... (γ'). Εἰρῃνικά. (Σελ. 14-16 Κύριε ἐκέκραξα...(Σελ. 38-40). Τροπάρια.</p> <p>Μέ τό δικό σου Σταυρό, Χριστέ Σωτήρα, τό κράτος τοῦ θανάτου καταλύθῃκε, καὶ ἡ πλάνῃ τῶν εἰδώλων κα- ταργῃθῃκε. Καί τό γένος τῶν ἀνθρώπων σωζόμενο μέ τὴν πίστῃ, κάθε μέρα σοῦ προσφέρει ὕμνο.</p> <p>Φωτίσθῃκαν τὰ σύμπαντα μέ τὴν Ἀνάστασή σου, Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλι ἀνοίχθῃκε. Καὶ ὅλῃ ἡ κτί- σῃ ἐγκωμιάζοντάς σε, κάθε μέρα σοῦ προσφέρει ὕμνο.</p> <p>Δοξάζω τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴ δύναμῃ, καὶ ὕμνῳ τὴν ἐξουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ἀδιαίρετῃ ἄκτιστῃ (ἀδομιούργῃτῃ) Θεότῃτα, τὴν ὁμοούσια (τῆς ἴδιας οὐσίας) Τριάδα, πού βασιλεύει αἰωνίως.</p> <p>Τόν Σταυρό σου τόν Τίμιο προσκυνοῦμε, Χριστέ, καὶ τὴν Ἀνάστασή σου ὑμνοῦμε καὶ δοξάζομε· Διότι μέ τὰ τραύματά σου ὅλοι ἐμεῖς θεραπευθῃκαμε.</p> <p>Ὑμνοῦμε τὸν Σωτήρα, πού σαρκώθῃκε (ἐγινε ἄνθρωπος) ἀπό τὴν Παρθένο. Διότι γιά μᾶς σταυρώθῃ- κε, καὶ τὴν τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήθῃκε, δωρίζοντας σ' ἐμᾶς τό μέγα ἔλεος.</p> <p>Κατεβαίνοντας σ' αὐτούς πού ἦταν στόν ἄδῃ ὁ Χρι-</p>
---	--	---

θαρσεῖτε λέγων, νῦν νενίκηκα· Ἐγὼ εἶμι ἡ
 Ἀνάστασις, ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς
 πύλας.

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σου οἴκῳ,
 ἐσπερινὸν ὕμνον ἀναμέλομεν, ἐκ βαθέων
 κραυγάζοντες· Χριστέ ὁ Θεός, ὁ φωτίσας τὸν
 κόσμον τῇ τριμέρῳ Ἀναστάσει σου, ἐξελοῦ τὸν
 λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σου,
 Φιλάνθρωπε.

Τοῦ Παραλύτου.

Ὁ τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ, πλαστοουργήσας
 τὸν ἄνθρωπον, ἦλθες εὐσπλαγχνε, τοὺς
 νοσοῦντας ἰάσασθαι Χριστέ, τὸν Παράλυτον ἐν τῇ
 Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ τοῦ λόγου σου
 ἀνέστῃσας· Αἰμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας,
 τῆς Χαναναίας τὴν παιῖδα ἐνοχλουμένῳν ἠλέῃσας,
 καὶ τὴν αἰτῶσιν τοῦ Ἑκατοντάρχου οὐ παρείδες·
 διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα
 σοι. (Δίς).

Ἄταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν
 σε ἐβόσεν· Ἐλέῃσόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίῃ μου
 τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρήζω
 τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τίς
 ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ
 σοὶ τῇ πῳγῇ προσέρχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα καγὼ
 μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα
 σοι.

Δόξα...

στός ἔφερε τὸ χαρμόσυνο μήνυμα λέγοντας· Ἐχετε
 θάρρος, τώρα εἶμαι νικητής. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀνάστασις·
 Ἐγὼ θά σᾶς βγάλω ἀπὸ δῶ καταλύοντας τίς πύλας τοῦ
 θανάτου.

Ἐμεῖς, πού ἀνάξια στεκόμαστε στὸν ἀμόλυτο ναὸ
 σου, σοῦ ἀναπέμπουμε ἐσπερινὸ ὕμνο ἀπὸ τὰ κατάβα-
 θὰ μας κράζοντας· Χριστέ Θεέ μας, πού φώτισες τὸν κό-
 σμο μέ τὴν τριήμερὴ σου Ἀνάστασις, ἀπάλλαξε τὸν λαὸ
 σου ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν σου, Φιλάνθρωπε.

Τοῦ Παραλύτου.

Ἐσύ πού μέ τὴν ἀμόλυτῃ παλάμῃ σου ἔπλασες τὸν
 ἄνθρωπο, ἦλθες, εὐσπλαχνε Χριστέ, γιὰ νὰ θεραπεύ-
 σεις τοὺς ἀρρώστους· Σήκωσες τὸν Παράλυτο στὴν δε-
 ξαμενὴ πού λεγόταν Προβατικὴ μέ τὸ λόγο σου· Καὶ
 θεράπευσες τὸ πάθος τῆς αἰμορροούσας· Ἐδειξες ἔλεος
 στὴν κόρη τῆς Χαναναίας, πού ἐνοχλοῦνταν ἀπὸ δαιμό-
 νιο· Καὶ δέν παράβλεψες τὴν παράκλῃσῃ τοῦ
 ἑκατοντάρχου· Γι' αὐτὸ φωνάζουμε, παντοδύναμε Κύρι-
 ε, δόξα σ' ἐσένα. (Δίς).

Ὑπάρχοντας ἄταφος νεκρὸς ὁ Παράλυτος ὅταν σέ
 εἶδε φώναξε· Ἐλέῃσέ με, Κύριε, γιατί τὸ κρεβάτι μου
 ἔγινε τάφος. Ποιὸ εἶναι τὸ κέρδος τῆς ζωῆς μου; Δέν
 χρειάζομαι τὴν Προβατικὴ κολυμβήθρα· Γιατί δέν
 ὑπάρχει κάποιος πού νὰ μέ βάλει μέσα, ὅταν ταράζον-
 ται τὰ νερά· Ἀλλὰ ἔρχομαι κοντά σ' ἐσένα τὴν πῳγῇ τῶν
 θεραπειῶν, γιὰ νὰ φωνάζω κι ἐγὼ μαζί μέ ὄλους· Παν-
 τοδύναμε Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα ...

Ανέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένη κατὰ Ἰουδαίους Βῆθεσδά, πέντε στοᾶς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων. Ἄγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χροنيοῦντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἰατροῖς κατὸνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην. Ἀλλ' ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρον σου τὸν κράβατον καὶ περιπάτει, κερύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασιν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θεανδρικόν σου Τόκον Πανσεβάσμιε; Πείραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένῳ Πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μωδαμῶς ὑπομείναντα τροπήν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἑκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητά, σῶαν φυλάξαντα. Διὸ Μωτροπάρθενε Δέσποινα, αὐτόν ἰκέτευε σωθῆναι, τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Σελ. 40).
Ἐκτενής κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Ανέβηκε ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, εἰς τὴν Προβατικὴν κολυμβήθρα, πού λεγόταν εἰς Ἰουδαϊκὰ Βῆθεσδά καὶ εἶχε πέντε στοᾶς· Σ' αὐτὲς βρισκόνταν κατάκοιτοι πλῆθος ἀπὸ ἀσθενεῖς· Διότι Ἄγγελος κατέβαινε ἀπὸ καιροῦ σέ καιροῦ καὶ τὴν ἀνατάραζε, καὶ χάριζε εὐρωστίᾳ, σ' αὐτούς πού ἔρχονταν μέ πίστι. Καὶ βλέποντας ὁ Κύριος κάποιον ἄνθρωπο, πού εἶχε πολὺν καιρὸ ἐκεῖ, τοῦ λέγει· Θέλεις νά γίνεις ὑγιῆς; Καὶ ὁ ἀσθενῆς ἀποκρίθηκε· Κύριε, δέν ἔχω ἄνθρωπο, πού ὅταν ταραχθεῖ τό νερό, νά μέ βάλῃ εἰς τὴν κολυμβήθρα. Δαπάνωσα σέ γιατρούς ὅλο μου τὴν περιουσία, καὶ δέν ἀξιώθηκα νά βρῶ ἔλεος. Ἀλλὰ ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων τοῦ λέγει· Πᾶρε τό κρεβάτι σου καὶ περπάτα κερύττωντας τὴ δύναμή μου καὶ τό μέγα ἔλεος εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Πῶς νά μὴ θαυμάσουμε τὸν θεανθρώπινόν σου τέκνο, Πάνσεμνον; Διότι, χωρὶς νά ἔχεις σχετισθεῖ μέ ἄνδρα, Ἀμόλυντο, γέννησες Υἱόν μέ σάρκα χωρὶς πατέρα, αὐτόν ὁ ὁποῖος προαιώνια γεννήθηκε ἀπὸ Πατέρα χωρὶς μωτέρα, χωρὶς νά ὑποστῇ μετατροπὴ ἢ σύγχυσις ἢ διαίρεσις, ἀλλὰ ἀντιθέτως ἐφύλαξε τὴν ιδιότητά τῆς καθ' ἐφύσεως του ἁθικτοῦ. Γι' αὐτό, Δέσποινα (Κυρία) Μωτέρα καὶ Παρθένη, αὐτόν ἰκέτευε, νά σωθοῦν οἱ ψυχῆς αὐτῶν, πού μέ τρόπο ὀρθόδοξο σέ ἀναγνωρίζουν Θεοτόκο (Μωτέρα Θεοῦ).

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Σελ. 40).
Ἐκτενής κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

<p>Απόστιχα. Τροπάρια. Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν τὸν ἔσπερινὸν ὕμνον, Φιλάνθρωπε.</p> <p>Τὰ Στιχῶρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29,29). Δόξα...</p> <p>Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, καὶ μεσοῦσος τῆς Ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστὸς ὀκτῶ καὶ τριάκοντα ἐτῶν παράλυτον κείμενον· Δεσποτικῆ φωνῆ λέγει πρὸς αὐτόν· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῆ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρὸν σου τὴν κλίνῃν, ἴδε, ὑγιῆς γέγονας, μὴκέτι ἀμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>«Ἀναστάσεως ἡμέρα...». (Σελ. 29). Νῦν ἀπολύεις... (Σελ. 82). Τρισάγιον. (Σελ. 1-2). Ἀπολυτίκιον.</p> <p>Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιάσθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος, ἐν βραχίονι αὐτοῦ, ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον, πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο, ἐκ κοιτίας Ἰαίδου ἐρρύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ</p>		<p>Απόστιχα. Τροπάρια. Ἐσύ, Χριστέ, πού μέ τό πάθος σου σκοτείνιασες τόν ἥλιο, καί μέ τό φῶς τῆς Ἀναστάσεώς σου χαροποιήσες τὰ σύμπαντα, δέξου τόν ἔσπερινό ὕμνο μας, Φιλάνθρωπε.</p> <p>Τὰ Στιχῶρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29,29). Δόξα ...</p> <p>Στή στοᾷ τοῦ Σολομώντα ἐκεῖ ἦταν κατάκοιτοι πλῆθος ἀπό ἀσθενεῖς· Καί κατά τό μέσο τῆς Ἑορτῆς βρῆκε ὁ Χριστός παράλυτο κατάκοιτο ἐπί τριάντα ὀκτῶ χρόνια· Μέ προστακτικῆ φωνῆ τοῦ λέγει· Θέλεις νά γίνεις ὑγιῆς; Ὁ ἀσθενῆς ἀποκρίθηκε· Κύριε, δέν ἔχω ἄνθρωπο, ὥστε ὅταν ταραχθεῖ τό νερό, νά μέ βάλει στήν κολυμβήθρα. Κι ἐκεῖνος τοῦ λέγει· Πᾶρε τό κρεβάτι σου· Νά, ἔγινες ὑγιῆς, μήν ἀμαρτάνεις πλέον. Μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, Κύριε, στείλε σ' ἐμᾶς τό μέγα ἔλεος.</p> <p>Καὶ νῦν ...</p> <p>«Ἀναστάσεως ἡμέρα...». (Σελ. 29). Νῦν ἀπολύεις... (Σελ. 82). Τρισάγιον. (Σελ. 1-2). Ἀπολυτίκιο.</p> <p>Ἄς εὐφραίνονται τὰ οὐράνια, ἄς ἀγάλλονται τὰ ἐπίγεια. Διότι ἐπέδειξε δύναμῳ μέ τό χέρι του ὁ Κύριος, πάτησε μέ τό θάνατό του τό θάνατο· Ἀναδείχθηκε πρωτότοκος τῶν νεκρῶν· Μᾶς ἐλύτρωσε ἀπό τὰ κατάβαθα τοῦ ἄδῃ, καί πρόσφερε στόν κόσμο τό μέγα ἔλεος.</p>
---	--	--

μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν, Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθεῖση, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόνητος.

Ἀπόλυσις. (Σελ. 36).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΟΡΘΟΣ

(Προκαταρκτικά. (Σελ. 82-97).

Καθίσματα.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, ὁ Πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· Ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα...

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου, καὶ τὸν ἄνθρωπον κατ' αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρας τὴν ἤτταν ἀνακαλούμενος, ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐσένα πού εἶσαι μεσίτρια γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ γένους μας, σὲ ὑμνοῦμε, Θεοτόκε Παρθένε. Διότι, μέ τὴ σάρκα πού προσέλαβε ἀπὸ σένα ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς μας, ἀφοῦ καταδέχθηκε τὸ σταυρικό πάθος, μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τὴ φθορά ὡς Φιλάνθρωπος.

Ἀπόλυσις: (Σελ. 36).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΟΡΘΟΣ

Προκαταρκτικά. (Σελ. 82-97

Καθίσματα.

Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ὁ ἀρχηγὸς τῶν κεκοιμημένων· Ὁ Πρωτότοκος (ἡ δημιουργικὴ ἀρχὴ) τῆς κτίσεως καὶ δημιουργὸς ὅλων ὅσα ἔχουν γίνει, ἀνακαίνισε μέ τὸν ἑαυτό του τὴ φύσιν τοῦ γένους μας, πού εἶχε διαφθαρεῖ. Θάνατε, δὲν εἶσαι πλέον κυρίαρχος, διότι ὁ Δεσπότης (ὁ Κύριος) τῶν ὅλων κατέλυσε τὸ κράτος σου (τὴ δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσία σου).

Δόξα ...

Ἀφοῦ γεύθηκες τὸ θάνατο μέ τὸ σῶμα σου, Κύριε, τὴν πίκρα τοῦ θανάτου τὴν ἔκοψες μέ τὴν Ἀνάστασίν σου, καὶ ἐνίσχυσες τὸν ἄνθρωπο ἐναντίον τοῦ ἀνακαλώντας τὴν ἤττα τῆς ἀρχαίας κατάρας. Ὑπερασπιστὰ τῆς ζωῆς μας, Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἐκπλοκτὸς ἀπὸ τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου

ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριήλ καταπλαγείς ἐβόα σοι Θεοτόκε. Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον, τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγῃ βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένῃ.

Πάντα ἀνθρώπινα, καταδεξάμενος, πάντα ἡμέτερα, οἰκειωσάμενος, προσῳλωθῆναι ἐν Σταυρῷ, εὐδόκῃσας ποιῶτά μου, θάνατον ἐλόμενος, ὑπομεῖναι ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ θανάτου λυτρώσης ὡς Θεός· διὸ ὡς ζωοδότῃ βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστέ τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δόξα...

Τὸ ἀκατάληπτον τὸ τῆς Σταυρώσεως, καὶ ἀνερμήνευτον τὸ τῆς Ἐγέρσεως, θεολογοῦμεν οἱ πιστοί, ἀπόρρητον Μυστήριον· σήμερον γὰρ θάνατος, καὶ ὁ Αἶδος ἐσκύλευται, γένος δὲ ἀνθρώπινον ἀφθαρσίαν ἐνδέδυται· διὸ καὶ εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναστάσει σου.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὰ ἐπουράνια, πόθῳ ἠγάλλοντο, καὶ τὰ ἐπίγεια, τρόμῳ ἐξίσταντο, ὅτε ἡ ἄχραντος φωνή, ἐπῆλθέ σοι Θεοτόκε· μία γὰρ πανήγυρις, ἀμφοτέροις ἐπέλαμψεν, ὅτι τὸν Πρωτόπλαστον, ἐκ θανάτου ἐρρύσατο· διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε, ἀγνή Παρθενομήτορ.

Εὐλογῶτάρια. Μικρὰ Συναπτὴ:

καὶ τὴν ὑπερβολικὴν λάμψῃ τῆς ἀγνότητάς σου ὁ Γαβριήλ φώναζε δυνατὰ σ' ἐσένα, Θεοτόκε· Ποιὸ ἐγκώμιον νὰ σοῦ προσφέρω ἀντάξιο, καὶ τί νὰ σέ ὀνομάσω, ἀπορῶ καὶ μένω ἐκστατικός· Γί' αὐτό, ὅπως προστάχθηκα, φωνάζω δυνατὰ σ' ἐσένα· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένῃ (αὕτῃ πού ἔχει ὅλες τίς χάρες).

Ἀφοῦ καταδέχθηκες ὅλα τὰ ἀνθρώπινα, ἀφοῦ ἔκανες δικά σου ὅλα τὰ δικά μας, εὐαρεστήθηκες νὰ καρφωθεῖς στό Σταυρό, Ποιῶτά μου, διαλέγοντας νὰ ὑπομείνεις θάνατο ὡς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ λυτρώσεις ὡς Θεός ἀπὸ τὸ θάνατο τὸ ἀνθρώπινο γένος· Γί' αὐτό ὡς Ζωοδότῃς πού εἶσαι σοῦ φωνάζομε· Δόξα, Χριστέ, στήν εὐσπλαγχνία σου.

Δόξα ...

Τὸ ἀκατανόητο τῆς σταυρώσεώς σου καὶ ἀνεξήγητο τῆς Ἀναστάσεως ἀνέκφραστο μυστήριον οἱ πιστοὶ τό μελετοῦμε θεολογικά· Διότι σήμερον ὁ θάνατος καὶ ὁ ἄδης λαφυραγωγῆθηκαν (ἀπογυμνώθηκαν), καὶ τὸ ἀνθρώπινο γένος ντύθηκε ἀφθαρσία· Γί' αὐτό καὶ εὐχαρίστως κραυγάζομε· Δόξα, Χριστέ, στήν Ἀνάστασή σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὰ ἐπουράνια μέ πόθο ἀγάλλονταν καὶ τὰ ἐπίγεια ἀναστατώνονταν μέ τρόμο, ὅταν ἦλθε σ' ἐσένα, Θεοτόκε, ἡ ἀγνή φωνή τοῦ Ἀγγέλου· Διότι μία πανήγυρῃ ἔλαμψε καὶ στά δύο (οὐράνια καὶ ἐπίγεια), γιὰ αὕτῃ ἡ φωνὴ λύτρωσε τὸν Πρωτόπλαστο ἀπὸ τὸ θάνατο

Εὐλογῶτάρια. Μικρὴ Συναπτὴ:

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 31-32). Ἡ Ὑπακοή. Ἐκπλήττων τῇ ὀράσει, δροσίζων τοῖς ῥήμασιν, ὁ ἀστράπτων Ἄγγελος, ταῖς μυροφόροις ἔλεγε· Τὸν ζῶντα τί ζῴτεῖτε ἐν μνήματι; ἠγέρθῃ κενώσας τὰ μνήματα· τῆς φθορᾶς ἀλλοιωτήν, γνῶτε τὸν ἀναλλοιώτον· εἶπατε τῷ Θεῷ· Ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου! ὅτι τὸ γένος ἔσωσας τῶν ἀνθρώπων.</p> <p>Οἱ Ἀναβαθμοὶ. Ἀντίφωνον Α'.</p> <p>Τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών, σὺ ἐξείλου ἐκ Βαβυλῶνος κάμῃ ἐκ τῶν παθῶν, πρὸς ζωὴν ἔλκυσον Λόγε.</p> <p>Ἐν τῷ Νότῳ οἱ σπεύροντες δάκρυσιν ἐνθέοις, θεριοῦσι στάχνας, ἐν χαρᾷ ἀειζωΐας.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ...</p> <p>Ἁγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ἀγαθοδωρία, ὡς Πατρὶ καὶ Υἱῷ συναστράπτει, ἐν ᾧ τὰ πάντα ζῆ καὶ κινεῖται.</p> <p>Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον τῶν ἀρετῶν, μάτῳ κοπιῶμεν, τὴν δὲ ψυχὴν σκέποντος, οὐδεὶς ἡμῶν πορθεῖται τὴν πόλιν.</p> <p>Τοῦ καρποῦ τῆς γαστροῦς, τῷ Πνεύματι υἰοποιῶ τῶς σοι τῷ Χριστῷ, ὡς Πατρὶ οἱ Ἅγιοι πάντοτέ εἰσιν.</p>		<p>(Συλλειτουργικό. (Σελ. 31-32). Ὑπακοή Προκαλῶτας ἔκπλοξῃ μὲ τὴν ἐμφάνισή του, δροσί- ζοντας μὲ τὰ λόγια ὁ ἀστραφτερός Ἄγγελος, ἔλεγε στίς Μυροφόρες· Γιατί ζῴτεῖτε στό μνήμα τόν ζωντανό; Ἀναστήθῃκε ἀδειάζοντας τὰ μνήματα· Καταλάβετε ὅτι ὁ ἀναλλοιώτος (ὁ ἀμετάβλητος) εἶναι αὐτός πού μετέ- βαλε τὴ φθορά· Πεῖτε στό Θεό· Πόσο φοβερὰ εἶναι τὰ ἔργα σου! Διότι ἔσωσες τό γένος τῶν ἀνθρώπων.</p> <p>Ἀναβαθμοὶ. Ἀντίφωνον Α'.</p> <p>Τοὺς αἰχμαλώτους τῆς Ἱερουσαλήμ Ἐσὺ τοὺς ἔβγαλες ἀπό τὴ Βαβυλώνα. Κι ἐμένα βγάλε με, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἀπό τὰ πάθῃ πρὸς τὴ ζωή.</p> <p>Αὐτοὶ πού σπεύρουν στό Νότο μὲ θεάρεστα δάκρυα, θά θερίσουν πνευματικά στάχνα μὲ τὴ χαρὰ τῆς αἰωνίου ζωῆς.</p> <p>Δόξα. ... Καὶ νῦν</p> <p>Ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὅπως ἀπό τόν Πατέρα καὶ τόν Υἱό, κάθε ἀγαθὴ δωρεὰ κατεβαίνει ὡς ἀστραπή ταυτό- χρονα· Μέσα σ' αὐτό (στό Ἅγιο Πνεῦμα) τὰ πάντα ζοῦν καὶ κινοῦνται.</p> <p>Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Ἐὰν ὁ Κύριος δέν οἰκοδομήσῃ τό οἰκοδόμῃμα τῶν ἀρετῶν ἄδικα κοπιᾶζουμε· Ἐὰν ὁμως ἐκεῖνος σκεπάζῃ τὴν ψυχὴ μας, κανένας δέ θά κυριεύσῃ τὴν πόλῃ μας.</p> <p>Οἱ ἅγιοι πάντοτε προερχόμενοι ὡς καρπός ἀπό τὰ σπλάχνα τῶν ἀνθρώπων, μὲ τὴ χάρῃ τοῦ Ἁγίου Πνεύ- ματος υἰοθετοῦνται ἀπό σένα, τόν Χριστό, ὅπως ἀπό τόν</p>
---	--	---

<p>Δόξα... Καὶ νῦν ... Ἄγιω Πνεύματι, ἐνθεωρεῖται πᾶσα ἀγιότης σοφία· οὐσιοὶ πᾶσαν γὰρ κτίσιν, αὐτῶ λατρεύσωμεν· Θεὸς γάρ, ὡς Πατρὶ τε καὶ Λόγῳ.</p> <p>Ἀντίφωνον Γ'.</p> <p>Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, μακάριοι τρίβους βαδιοῦνται, τῶν ἐντολῶν φάγονται· ζωῶν γὰρ παγκαρπίαν.</p> <p>Κύκλω τῆς τραπέζης σου εὐφράνθητι, καθορῶν σου Ποιμενάρχα, τὰ ἔκγονα φέροντα, κλάδους ἀγαθοεργίας.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ...</p> <p>Ἄγιω Πνεύματι, ὁ πᾶς πλοῦτος τῆς δόξης, ἐξ οὗ χάρις καὶ ζωὴ πάση τῇ κτίσει· σὺν Πατρὶ γάρ, ἀνυμνεῖται καὶ τῷ Λόγῳ.</p> <p>Προκείμενον.</p> <p>Εἶπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι Κύριος ἐβασίλευσε· καὶ γὰρ κατώρθωσε τὴν οἰκουμένον, ἣτις οὐ σαλευθήσεται.</p> <p>Στίχ. Ἄισατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν. Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33). Εὐαγγέλιον: Ε'. Ἑωθινόν. Κατὰ Λουκᾶν. (ΚΔ'. 12-35).</p> <p>Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Πέτρος ἀναστὰς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα, καὶ ἀπήλθε πρὸς ἑαυτὸν</p>		<p>Πατέρα.</p> <p>Δόξα. ... Καὶ νῦν</p> <p>Μέσα στό Ἅγιο Πνεῦμα ἀνακαλύπτεται κάθε ἀγιότης καὶ σοφία· Διότι αὐτὸ δίνει τὴν ὑπαρξὴ σέ ὅλη τὴν κτίσιν· Αὐτὸ ἅς λατρεύσουμε, ὅπως τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό, διότι εἶναι Θεός.</p> <p>Ἀντίφωνον Γ'.</p> <p>Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριο εἶναι μακάριοι (εὐτυχεῖς)· Διότι βαδίζουν τοὺς δρόμους τῶν ἐντολῶν· Θὰ δεχθοῦν ὡς τροφή ὅλους τοὺς καρπούς, οἱ ὅποιοι δίνουν ζωή.</p> <p>Ἐσὺ πνευματικὴ πατέρα, νὰ χαίρεσαι, ὅταν βλέπεις τὰ τέκνα σου γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι σου, νὰ κρατοῦν κλαδιά ἀγαθοεργίας, δηλαδὴ καλὲς πράξεις.</p> <p>Δόξα ... Καὶ νῦν</p> <p>Μέσα στό ἅγιο Πνεῦμα ὑπάρχει ὅλος ὁ πλοῦτος τῆς δόξης· Ἀπ' αὐτὸ προέρχεται ἡ χάρις καὶ ἡ ζωὴ σέ ὅλη τὴν κτίσιν· Διότι ἀνυμνεῖται μαζί μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό.</p> <p>Προκείμενο</p> <p>Διαλαλήστε στὰ ἔθνη, ὅτι ὁ Κύριος εἶναι Βασιλιάς· Διότι στερέωσε τόσο καλά τὴν οἰκουμένην, ὥστε νὰ μὴ σαλευθεῖ.</p> <p>Στίχος: Ψάλατε στὸν Κύριο καινούριο ὕμνο. Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 33). Εὐαγγέλιο. Ε'. Ἑωθινό. (Κατὰ Λουκᾶν. (ΚΔ'. 12-35).</p> <p>Κατὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὁ Πέτρος σοκώθηκε καὶ ἔτρεξε στό μνημεῖο καὶ σκύβοντας βλέπει τοὺς νεκρικούς ἐπιδέσμους νὰ εἶναι μόνοι χωρὶς τὸ σῶμα κάτω στό</p>
--	--	---

θαυμάζων τὸ γεγονός. Καὶ ἰδοὺ δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμῳ ἀπέχουσαν σταδίους ἐξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ἡ ὄνομα Ἐμμαούς. Καὶ αὐτοὶ ὠμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὀμιλεῖν αὐτοὺς καὶ συζῳτεῖν καὶ αὐτὸς ὁ Ἰῳσοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτόν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὐς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατοῦντες καὶ ἐστε σκυθρωποί; ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εἷς, ᾧ ὄνομα Κλεόπας, εἶπε πρὸς αὐτόν· Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλήμ καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις; καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ποῖα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Τὰ περὶ Ἰῳσοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ, ὅπως τε παρέδωκαν αὐτόν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν εἰς κρίμα θανάτου καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν. Ἡμεῖς δὲ ἠλπίζομεν ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραήλ· ἀλλὰ γε σὺν πᾶσι τούτοις τρίτῳ ταύτῳ ἡμέραν ἄγει σήμερον ἀφ' οὗ ταῦτα ἐγένετο. Ἀλλὰ καὶ γυναῖκες τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστῳσαν ἡμᾶς γενόμεναι ὄρθρῳ ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ μὴ εὐροῦσαι τὸ σῶμα αὐτοῦ ἦλθον λέγουσαι καὶ ὀπτασίαν ἀγγέλων ἑωρακεῖναι, οἱ λέγουσιν αὐτόν ζῆν. Καὶ ἀπηλθόν τινες τῶν σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ εὗρον οὕτω καθὼς καὶ

δάπεδο, καὶ ἐπέστρεψε, στό κατάλυμα ὅπου ἔμενε, θαυμάζοντας γι' αὐτὸ πού ἐγινε. Καὶ νᾶ, δύο ἀπὸ τούς Μαθητές πήγαιναν τὴν ἴδια ἡμέρα σὲ ἓνα χωριὸ πού ἀπεῖχε ἐξήντα στάδια (ἔνδεκα περίπου χιλιόμετρα) ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ πού λεγόταν Ἐμμαούς. Καὶ αὐτοὶ μιλοῦσαν μεταξύ τους γιὰ ὅλα αὐτὰ πού ἐγιναν. Καὶ συνέβῳ, ἐνῶ μιλοῦσαν αὐτοὶ καὶ συζῳτοῦσαν, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Ἰῳσοῦς τούς ἐπλῳσίασε καὶ πήγαινε μαζί τους· Καὶ τὰ μάτια τους ἐμποδίζονταν, γιὰ νᾶ μὴ τὸν ἀναγνωρίσουν. Καὶ τούς εἶπε· Ποῖα εἶναι τὰ ζῳτήματα αὐτὰ τὰ ὅποια συζῳτεῖτε μεταξύ σας περιπατώντας καὶ εἶστε σκυθρωποί; Καὶ ἀποκριθῳκε ὁ ἓνας πού λεγόταν Κλεόπας καὶ τοῦ εἶπε· Ἐσὺ μόνος ἀπὸ τούς ξένους μένεις στήν Ἱερουσαλήμ καὶ δὲ γνωρίζεις ὅσα ἐγιναν σ' αὐτὴν αὐτές τίς ἡμέρες; Καὶ τούς εἶπε· Ποῖα; Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Αὐτὰ πού ἐγιναν μέ τὸν Ἰῳσοῦ τὸ Ναζωραῖο, ὁ ὅποιος ὑπῆρξε Προφήτης δυνατὸς σὲ ἔργα καὶ λόγια ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ὄλου τοῦ λαοῦ, καὶ πῳς τὸν παρέδωσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντές μας σὲ καταδίκῳ θανάτου καὶ τὸν σταύρωσαν. Καὶ ἐμεῖς ἐλπίζαμε, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος πού ἐπρόκειτο νᾶ σώσει τὸν Ἰσραήλ· Ὅμως μαζί μέ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἡ τρίτῳ ἡμέρα σήμερα ἀφότου ἐγιναν αὐτὰ (καὶ δέν συνέβῳ τίποτε). Ἀλλὰ καὶ κάποιες γυναῖκες ἀπὸ μᾶς μᾶς ἐξέπλῳξαν γιὰτί πήγαν πολὺ πρῳῖ στό μνημεῖο, καὶ ἀφοῦ δὲ βρῳηκαν τὸ σῳμα του, ἦλθαν λέγοντας ὅτι εἶδαν καὶ ὀπτασία (ἐμφάνισῳ) Ἀγγέλων, πού ἔλεγαν ὅτι αὐτὸς ζεῖ. Κι ἐπήγαν μερικοὶ ἀπὸ μᾶς στό μνημεῖο καὶ βρῳηκαν τὰ πράγματα ἔτσι, ὅπως εἶπαν καὶ οἱ γυναῖκες, ἀλλὰ αὐτόν δέν τὸν εἶδαν.

αί γυναῖκες εἶπον, αὐτὸν δὲ οὐκ εἶδον. Καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὡ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῆ καρδία τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ προφήται! Οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ; καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωυσέως καὶ ἀπὸ πάντων τῶν προφῶτῶν διῶρησεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τὰ περὶ ἑαυτοῦ. Καὶ ἠγγισαν εἰς τὴν κώμῃ οὗ ἐπορεύοντο, καὶ αὐτὸς προσεποιεῖτο πορρωτέρω πορεύεσθαι· καὶ παρεβίασαντο αὐτὸν λέγοντες· Μείνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἑσπέραν ἐστὶ καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Καὶ εἰσηλθε τοῦ μείναι σὺν αὐτοῖς. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτὸν μετ' αὐτῶν λαβῶν τὸν ἄρτον εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἐπέδιδου αὐτοῖς. Αὐτῶν δὲ διανοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν. Καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ὡς διηνοιγεν ἡμῖν τὰς γραφάς; Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ εὗρον συνθροισμένους τοὺς ἑνδεκα καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς, λέγοντας ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως καὶ ὤφθη Σίμωνι. Καὶ αὐτοὶ ἐξογούντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ὡς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...». (Σελ. 22).

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελ. 2-4).

Πεντοκοστάριον.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36).

Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε σ' αὐτούς· Ὡ ἀνόητοι καὶ βραδυκίνητοι στήν καρδιά, στό νά πιστεύετε ὅλα, ὅσα εἶπαν οἱ Προφῆτες! Δέν ἔπρεπε ὁ Χριστός νά πάθει αὐτά καὶ νά εἰσελθεῖ στή δόξα του; Καὶ ἀφοῦ ἄρχισε ἀπό ὅσα εἶπε ὁ Μωυσῆς καὶ ὅλοι οἱ Προφῆτες, ἐξογούσε σ' αὐτούς τὰ γραφόμενα σχετικά μέ αὐτόν σέ ὅλες τίς Γραφές. Κι ἐπλοσίασαν στό χωριό, ὅπου πήγαιναν καὶ ὁ ἴδιος προσποιήθηκε, ὅτι θά προχωροῦσε μακρύτερα. Καὶ τόν ἀνάγκασαν παρακαλώντας καὶ λέγοντας· Μείνε μαζί μας, γιατί πλοσιάζει νά βραδυάσει καὶ προχώρησε ἡ ἡμέρα πρὸς τή Δύση. Καὶ μπῆκε στό σπίτι γιά νά μείνει μαζί τους. Καὶ συνέβη τό ἐξῆς· Ὅταν αὐτός μαζί τους, ἀφοῦ πῆρε τό ψωμί τό εὐλόγησε καὶ ἀφοῦ τό τεμάχισε τό ἔδινε σ' αὐτούς· Καὶ ἄνοιξαν τὰ μάτια τους καὶ τόν ἀναγνώρισαν καλά· Ἀλλά Ἐκεῖνος ἔγινε ἄφαντος ἀπ' αὐτούς. Καὶ εἶπαν μεταξύ τους· Δέν καιγόταν ἡ καρδιά μας μέσα μας, καθώς μᾶς μιλοῦσε στό δρόμο καὶ μᾶς ἐξογούσε τίς Γραφές; Καὶ ἀφοῦ σκόθηκαν τὴν ἴδια ὥρα, ἐπέστρεψαν στήν Ἱερουσαλήμ καὶ βρῆκαν συγκεντρωμένους τοὺς ἑνδεκα Μαθητές καὶ τοὺς ἄλλους πού ἦταν μαζί τους, πού ἔλεγαν, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος ἀλθινά καὶ ἐφανίσθηκε στό Σίμωνα (τόν Πέτρο). Καὶ αὐτοὶ διγοῦνταν, ὅσα συνέβησαν στό δρόμο, καὶ πῶς ἀναγνωρίσθηκε ἀπ' αὐτούς, στόν τεμαχισμό τοῦ ἄρτου.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ...». (Σελ. 22).

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελίδα 2-4).

Πεντοκοστάριο:

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36).

<p>Σώσον ὁ Θεός. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-7). Κανόνες. Ὡιδή Α'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 16). Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 121). Τοῦ Παραλύτου. (Κατά τό τυπικόν οὐ ψάλλεται ὁ παρών κανών, στοιχειοθετούμενος διά πλαγίων στοιχείων). «Θαυμαστός ἐνδόξως, ποιῶν τέρατα, σὺ εἶ Θεός, ὁ ἄβυσσον γεώσας, καὶ ἄρματα καλύψας, καὶ λαὸν διασώσας, ἄδοντά σοι, ὡς λυτρωτῆ ἡμῶν Θεῶ». Ἐνεργῶν σημεία, ποιῶν τέρατα, μόνε Βασιλεῦ, σταυρὸν ἐθελουσίως ὑπέστης, ὡς οἰκτίρμων, καὶ θάνατον θανάτῳ θανατώσας, ἐζωοποίησας ἡμᾶς. Τῆ Χριστοῦ Ἐγέρσει, λαοὶ, σήμερον χορεύσωμεν πιστῶς, ἐσκύλευται ὁ Αἰδης, δεσμίους οὓς κατεῖχεν, ἀπέδωκε σπουδαίως, ἀνυμνοῦντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Ὁ δυνάμει θεία ποτὲ Παράλυτον, λόγω σου Χριστέ, συσφίγξας καὶ προστάξας, αὐτῷ τὴν κλίνην ἄραι, χρονίως ἀσθενοῦντι, τὴν ψυχὴν μου νοσοῦσαν, ἴασαι δεινῶς. Ἐν τῇ κολυμβήθρα, ποτὲ Ἄγγελος, τῆ Προβατικῆ, κατήρχετο, καὶ ἓνα ἰᾶτο κατὰ χρόνον· Βαπτίσματι δὲ θείῳ νῦν καθαίρει, ἄπειρα πλήθη ὁ Χριστός.</p>		<p>Σώσον ὁ Θεός. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 36-7). Κανόνες. Ὡιδή Α'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 16). Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 121). Τοῦ Παραλύτου. (Κατά τό τυπικό δὲν ψάλλεται αὐτός ὁ κανόνας καὶ γράφεται μέ πλάγια γράμματα). Ἐσύ Θεέ μου, εἶσαι ἀξιοθαύματος μέ δόξα, πού κάνεις καταπληκτικά θαύματα, πού ἔκανες ξηρά τόν βυθό, σκέπασες τὰ ἄρματα, καὶ ἔσωσες τόν λαό πού σοῦ ἔψαλλε ὡς Θεό Λυτρωτή μας. Ἐνεργώντας σημεία ἀποδεικτικά τῆς δυνάμεώς σου, κάνοντας θαύματα πού κατέπλητταν, μοναδικέ Βασιλιά, καταδέχθηκες θεληματικά Σταυρό ὡς εὔσπλαχνος· Καὶ ἀφοῦ θανάτωσες τό θάνατο μέ θάνατο, ἔδωσες σ' ἐμᾶς ζωή. Ἐξ αἰτίας τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, λαοί, σήμερα ἄς πανηγυρίσουμε μέ πίστη· Λαφυραγωγήθηκε ὁ ἄδης, ἐπέστρεψε βιαστικά τούς φυλακισμένους πού κατεῖχε· Οἱ ὁποῖοι ἀνυμνοῦσαν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Ἐσύ πού μέ θεία δύναμη κάποτε ἔσφιξες τὰ μέλη τοῦ Παραλύτου μέ τόν λόγο σου, Χριστέ, καὶ ἐνῶ ἦταν μακροχρόνια ἄρρωστος, τόν πρόσταξες νά σηκώσει τό κρεβάτι του, θεράπευσε τὴν ψυχὴ μου πού ἀσθενεῖ βαριά. Ὁ Ἄγγελος κατέβαινε κάποτε στήν Προβατικὴ κολυμβήθρα καὶ θεράπευε ἓναν κάθε χρόνο· Ἀλλά μέ τό ἅγιο Βάπτισμα τώρα καθαρίζει ἄπειρα πλήθη ὁ Χριστός.</p>
--	--	---

Ἀρχηγὲ Ἀγγέλων, Ἀρχιστράτηγε τῶν ἄνω
Λειτουργῶν, τοὺς συναθροιζομένους, ἐν τῷ σεπτῷ
ναῶ σου, καὶ τὸν Θεὸν ἀνυμνοῦντας, σκέπε,
φρούρει, ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν.

Δόξα...

Ἐν τρισὶ προσώποις, μιᾷ φύσει δέ, ἄναρχον
Θεόν, ὑμνήσωμεν ἀπαύστως μετὰ τῶν ἀσωμάτων,
Πατέρα, Λόγον, Πνεῦμα, βασιλείαν ἔχουσαν, καὶ
κράτος ἀμερές.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὴν τιμῶσαν ταύτην, Ἀγνή πόλιν σου πάντοτε
πιστῶς, περισῶζε κινδύνων, ἀλώσεως βαρβάρων,
πολέμου ἐμφυλίου, καὶ μαχαίρας, καὶ πάσης ἄλλης
ἀπειλῆς.

Ἰδιῆ Γ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 17-18).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 122-123).

Τοῦ Παραλύτου.

«Στεῖρα ψυχὴ καὶ ἄγονε, κτῆσαι καρπὸν
εὐκλεῆ, εὐτεκνουμένη βόησον· Ἐστερεώθη ἡ καρδία
μου, οὐκ ἔστιν ἅγιος, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου
Κύριε».

Ὁρῶν σε πάλαι ἥλιος, ξύλω κρεμάμενον, Λόγε
τὸ φῶς συνέστειλε, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ ἅπασα, νεκροὶ
ἐξανίσταντο, νεκροῦ γενομένου σου, παντοδύναμε.

Μετὰ ψυχῆς ἐλθόντος σου, ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς
γῆς, ψυχὰς ἄσπερ ἐκέκτητο, ἐναπεδίδου Αἰδης
σπουδῆ, βοῶσας τῷ κράτει σου, ὠδὴν χαριστήριον,
μόνε Κύριε.

Ἀρχηγὲ τῶν Ἀγγέλων, Ἀρχιστράτηγε τῶν ἄνω
Λειτουργῶν σκέπαζε καὶ φύλαγε, ἀπὸ κάθε εἶδος
πειρασμῶν, αὐτοὺς ποὺ συναθροίζονται στό σεβάσμιον ναὸ
σου καὶ εὐλογοῦν τὸ Θεό.

Δόξα ...

Σέ τρία πρόσωπα, ἀλλὰ σέ μιᾷ φύσει ἅς ὑμνήσουμε
τὸν Θεό, ποὺ δέν ἔχει ἀρχή, μαζί μέ τοὺς Ἀγγέλους, τὸν
Πατέρα, τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ ἔχει
Βασιλεία καὶ ἐξουσία ἀδιαίρετη.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὴν πόλη σου αὐτή, Ἀγνή, ποὺ σέ τιμᾷ πάντοτε μέ πί-
στη, σῶζε τὴν ἀπὸ τοὺς κινδύνους, ἀπὸ ἄλωση (ξένη κα-
τάκτηση), ἀπὸ βαρβάρους, ἀπὸ ἐμφύλιον πόλεμον καὶ σπα-
θί, καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀπειλή.

Ἰδιῆ Γ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 17)-18).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 122-123).

Τοῦ Παραλύτου.

Ψυχὴ στεῖρα καὶ ἄγονη, ἀπόκτησε καρπὸ ἐνδοξο,
ἀποκτώντας καλά τέκνα φώναξε· Στερεώθηκε ἡ καρδία
μου· Δέν ὑπάρχει ἅγιος καὶ δέν ὑπάρχει δίκαιος ἐκτός
ἀπὸ σένα, Κύριε.

Βλέποντάς σε παλαιά ὁ ἥλιος κρεμασμένο στό ξύλο
τοῦ Σταυροῦ, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἔκρυσσε τὸ φῶς του καὶ κλο-
νιζόταν ἡ γῆ ὅλη· Οἱ νεκροὶ ἀναστήνονταν, ὅταν ἔγινες
νεκρός, Παντοδύναμε.

Ὅταν ἦλθες μέ ψυχὴ στήν κοιλία τῆς γῆς, ὁ ἄδης σοῦ
ἀπέδιδε βιαστικά τίς ψυχές ποὺ κατεῖχε, οἱ ὁποῖες φώνα-
ζαν δυνατά στήν ἐξουσία σου ὕμνον εὐχαριστήριον, μόνε
Κύριε.

Τὴν ἐπὶ χρόνους πλείονας, ἐξασθενοῦσαν δεινῶς, ψυχὴν μου ὑπεράγαθε, ὡς τὸν Παράλυτον πρὶν, ὑγίωσον, ὡς ἂν βηματίζω σου, τὰς τρίβους, ἃς ἔδειξας τοῖς ποθοῦσί σε.

Μετὰ τῶν ἄνω τάξεων, Θεοῦ Ἀρχάγγελε, ἱκετηρίαν ποιήσον, ὑπὲρ τῶν πίστει ἀνυμνούντων σε φρουρῶν, συντηρῶν ἡμᾶς τοῦ βίου τοῖς πάθεσι περιπίπτοντας.

Δόξα...

Δόξα, Πατρὶ βοήσωμεν, Υἱῶ, καὶ Πνεύματι· εἰς γὰρ ὑπάρχει φύσει Θεός, ὃν αἱ δυνάμεις πᾶσαι τῶν οὐρανῶν, ἐν φόβῳ δοξάζουσι, τό, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, κράζουσαι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἄσπορον ἔσχες σύλληψιν, καὶ ὑπὲρ νοῦν τοκετόν, Παρθενομήτορ ἄχραντε, ἔργον φρικῶδες, θαῦμα μέγιστον, Ἀγγέλοις τιμώμενον, βροτοῖς δοξαζόμενον, Κόρη Δέσποινα.

Μικρά Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός... (Σελ. 18).

Καθίσματα.

Ῥῆμα Παράλυτον, μόνον συνέσφιγξεν, ὡς ὁ παγκόσμιος, λόγος ἐφθέγγετο, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς ὀφθέντος δι' εὐσπλαγχνίαν· ὅθεν καὶ τὸν κράβατον, ἐπιφέρων διήρχετο, κἂν οἱ Γραμματεῖς ὀρᾶν, τὸ πραχθὲν οὐχ ὑπέφερον, κακίας κατεχόμενοι φθόνῳ, τῷ ψυχὰς παραλύοντι.

Στήν ψυχὴ μου, Κύριε, πού εἶναι βαριά ἀσθενής γιὰ πολλά χρόνια, δῶσε ὑγεία, ὅπως πρὶν στὸν Παράλυτο· Γιὰ νὰ βαδίζω στὶς πορεῖες σου, τίς ὁποῖες ὑπέδειξες σ' αὐτοῦς πού σέ ποθοῦν.

Μαζί μέ τὰ οὐράνια Τάγματα, Ἀρχάγγελε, κάνε ἱκεσία γιὰ μᾶς πού σέ ἀνυμνοῦμε μέ πίστη φρουρώντας, συντηρώντας μας, καθὼς πέφτουμε στά πάθη τοῦ βίου.

Δόξα ...

Δόξα στὸν Πατέρα ἃς φωνάζουμε, στὸν Υἱό καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα· Γιατί ἕνας εἶναι ὡς πρὸς τὴ φύση ὁ Θεός, τὸν ὁποῖο δοξάζουν μέ φόβο ὅλες οἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν φωνάζοντας τό Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος.

Καὶ νῦν ...

Εἶχες σύλληψη χωρὶς ἄνδρα καὶ γέννηση ἐπάνω ἀπὸ τὴ λογική, Παρθένε Μητέρα ἀμόλυντη· Ἔργο πού προκαλεῖ φρίκη, θαῦμα πολὺ μεγάλο, πού τιμᾶται ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους καὶ δοξάζεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, Κόρη Κυρία.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός... (Σελ. 18).

Καθίσματα.

Καὶ μόνο ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐμφανίσθηκε γιὰ μᾶς ἐπάνω στὴ γῆ ἀπὸ εὐσπλαχνία, ἔσφιξε τὰ μέλῃ τοῦ Παραλύτου, ὅπως εἶπε ὁ παγκόσμιος λόγος (τό Εὐαγγέλιο)· Γι' αὐτό καὶ σὸκῶνοντας τό κρεβάτι του περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, μολονότι οἱ Γραμματεῖς δέν ὑπέφεραν νὰ βλέπουν αὐτό πού ἔγινε, ἐπειδὴ κατέχονταν ἀπὸ τό φθόνο τῆς κακίας

<p>Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Τὴν ὠραιότη^{τα}, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριήλ καταπλαγείς, ἐβόα σοι, Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον, τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγ^{ων}, βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμέν^η.</p> <p>Ωιδὴ Δ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 18-19). Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 125). Τοῦ Παραλύτου.</p> <p>«Τὸ κατάσκιον ὄρος, ὁ Ἀββακούμ προεώρα, τὴν ἄχραντόν σου μήτραν Ἀγνή· διὸ καὶ ἀνεκραύγαζεν· Ἀπὸ Θαιμᾶν ἦξει ὁ Θεός, καὶ ὁ Ἅγιος ἐξ ὄρους, κατασκίου δασέος».</p> <p>Τῶν Ἑβραίων ὁ δῆμος, φθόνῳ τηκόμενος, ξύλῳ ἐσταύρωσέ σε, Κύριε, καὶ λύσας τὸ κατάκριμα, τὸ τοῦ θανάτου ὡς κραταῖος ἐξεγήγερσαι, τὸν κόσμον σεαυτῶ συνεγείρας.</p> <p>Μετὰ μύρων Γυναῖκες, τί τὸ ἀκένωτον μύρον, ζητεῖτε; ἐξεγήγερται, ταῖς Μυροφόροις ἔφησεν, ὁ καθεζόμενος ἐν λευκοῖς, τὴν ὑφήλιον πληρώσας, νοητῆς εὐωδίας.</p> <p>Δούλου φέρων εἰκόνα, ὑπερβολῇ εὐσπλαχνίας, βαδίζων παραγέγονας, καὶ ὑγιῆ ἀπέδειξας, τὸν ἐπὶ χρόνοις, Λόγε, πολλοῖς, κατακείμενον, κελεύσας, καὶ τὸν κράβατον ἄραι.</p> <p>Ἄγγελος μὲν Κυρίου, κατὰ καιρὸν καταβαίνων,</p>		<p>πού παραλύει τίς ψυχές.</p> <p>Δόξα ... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐκπ^{λο}κτος ἀπὸ τὴν ὠραιότη^{τα} τῆς παρθενίας σου καὶ τὴν ὑπερβολικὴ λάμψ^η τῆς ἀγνό^{τη}τάς σου ὁ Γαβριήλ ἐφώναζε δυνατὰ σ' ἐσένα, Θεοτόκε· Ποιὸ ἐγκώμιον νά σοῦ προσφέρω ἀντάξιο, καὶ τί νά σέ ὀνομάσω, ἀπορῶ καὶ μένω ἐκστατικός· Γί' αὐτό, ὅπως προστάχ^{θη}κα, φωνάζω δυνατὰ σ' ἐσένα· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμέν^η (αὐτὴ πού ἔχει ὅλες τίς χάρες).</p> <p>Ωιδὴ Δ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 18-19). Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 125). Τοῦ Παραλύτου.</p> <p>Ὁ Ἀββακούμ προέβλεπε τὸ σκιερὸ ὄρος, τὴν ἀμόλυνη κοιλία σου, Ἀγνή· Γί' αὐτό καὶ φώναζε· Ὁ Θεός θά ἔλθει ἀπὸ τῆ Θαιμᾶν καὶ ὁ Ἅγιος ἀπὸ ὄρος σκιερὸ καὶ δασωμένο.</p> <p>Ὁ λαὸς τῶν Ἑβραίων λιώνοντας ἀπὸ φθόνου σέ σταύρωσε σέ ξύλο, Κύριε· Καὶ ἀφοῦ κατέλυσες τὴν καταδίκη τοῦ θανάτου ὡς παντοδύναμος, ἀναστήθηκες ἀναστήνοντας τὸν κόσμον μαζί μέ τὸν ἑαυτό σου.</p> <p>Γυναῖκες μέ τὰ μύρα, γιατί ζητεῖτε τὸ ἀναξάντλητο μύρο; Ἀναστήθηκε· Εἶπε στίς Μυροφόρες ὁ Ἄγγελος πού καθόταν ντυμένος στά λευκά, καὶ γέμισε τὴ γῆ ἀπὸ πνευματικὴ εὐωδία.</p> <p>Παίρνοντας τὴν εἰκόνα τοῦ δούλου ἀπὸ ὑπερβολικὴ εὐσπλαχνία, βαδίζοντας ἦλθες καὶ ἔκανες ὑγιῆ, αὐτόν πού ἐπὶ πολλά ἔτη ἦταν κατάκοιτος, Λόγε τοῦ Θεοῦ, δίνοντάς του ἐντολή νά σηκώσει καὶ τὸ κρεβάτι.</p> <p>Ὁ Ἄγγελος βέβαια τοῦ Κυρίου κατὰ διαστήματα κα-</p>
---	--	--

τὸ ὕδωρ ἐν τῇ Προβατικῇ ἐτάρασσε, τελῶν ὑγιῆ ἓνα καὶ μόνον, ὁ δὲ Χριστός, πλήθη ἄπειρα, τῷ θείῳ Βαπτισμῷ διασώζει.

Ἀρχηγὲ τῶν Ἀγγέλων, καὶ ὁδηγὲ πλανωμένων, Κυρίου Ἀρχιστράτηγε, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, μέσον ἡμῶν παραγενοῦ, καὶ τὰς προσευχὰς πάντων προσάγαγε, τῷ μόνῳ ποιητῇ καὶ Δεσπότῃ.

Δόξα...

Ἐνουμένη τῇ φύσει, διαιρουμένη προσώποις, ὑπάρχει ἡ ἅγια Τριάς, Πατὴρ ὁ ὑπερούσιος, ὁ συναϊδιός τε Υἱός, καὶ τὸ ἅγιον καὶ μόνον, παντοδύναμον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἡ Ἀγνή πῶς θηλάζεις; πῶς δὲ ἐγέννησας βρέφος, τοῦ Ἀδάμ ἀρχαιότερον; πῶς ἐν ἀγκάλαις φέρεις Υἱόν, τὸν ἐπὶ ὤμων χερουβικῶν; Ὡς ἐπίσταται, ὡς οἶδεν, ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας.

Ὡιδὴ Ε'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 19-20).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 127).

Τοῦ Παραλύτου.

«Φωτὶ τῷ ἀνεσπέρῳ σου Χριστέ, καταύγασον τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καὶ ὁδήγησον εἰς τὸν φόβον σου· διότι φῶς τὰ προστάγματά σου».

Υψώθης ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, καὶ κόσμον ἅπαντα συνανύψωσας, καὶ γενόμενος ἐν νεκροῖς ὁ Θεός, νεκροὺς ἐγείρεις τοὺς ἀπ' αἰῶνος.

Ἀνέστη καθὼς εἶπεν ὁ Χριστός, κενώσας ἅπαντα Αἰδου τὰ βασιλεία, καὶ ὀπτάνεται

τεβαίνοντας τὸ νερό στὴν Προβατικὴ κολυμβήθρα κάνοντας ὑγιῆ ἓνα καὶ μόνο· Ὁ Χριστός ὁμως πλήθη ἄπειρα διασώζει μὲ τὸ ἅγιο Βάπτισμα.

Ἀρχηγὲ τῶν Ἀγγέλων καὶ ὁδηγὲ τῶν πλανωμένων, Ἀρχιστράτηγε τοῦ Κυρίου, αὐτὴ τὴν ὥρα ἔλα ἀνάμεσά μας, καὶ ὁδήγησε τίς προσευχὲς ὅλων στό μόνο Ποιητῇ καὶ Κύριῳ.

Δόξα ...

Ἡ ἅγια Τριάδα εἶναι ἐνωμένη στὴ φύση καὶ διαιρεῖται στά τρία Πρόσωπα· Ὁ Πατέρας πού εἶναι ἐπάνω ἀπὸ κάθε οὐσία καὶ ὁ αἰώνιος μαζί του Υἱός, καὶ τὸ Ἅγιο καὶ μόνο παντοδύναμο Πνεῦμα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἀγνή, πῶς θηλάζεις; Καὶ πῶς γέννησες βρέφος ἀρχαιότερο ἀπὸ τὸν Ἀδάμ; Πῶς κρατᾷς στίς ἀγκάλαις σου ὡς Υἱό, αὐτόν πού εἶναι ἀνεβασμένος στοὺς ὤμους τῶν Χερουβίμ; (Ἀπάντηση): Αὐτὰ ἔγιναν, ὅπως γνωρίζει καλά, ὅπως ξέρει, αὐτός πού ἔδωσε τὴν ὑπαρξὴν στά πάντα.

Ὡιδὴ Ε'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 19-20).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 127).

Τοῦ Παραλύτου.

Μὲ τὸ ἀβασίλευτο φῶς σου, Χριστέ, φώτισε τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴ καὶ ὁδήγησέ τὴν στό φόβο σου· Διότι τὰ προστάγματά σου εἶναι φῶς.

Υψώθηκες στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ καὶ μαζί σου ἀνύψωσες ὅλο τὸν κόσμο· Καὶ ἀφοῦ βρέθηκες μεταξύ τῶν νεκρῶν, Θεέ, ἀναστήνεις τοὺς νεκροὺς ἀπὸ αἰῶνες.

Ἀναστήθηκε ὅπως εἶπε ὁ Χριστός ἀδειάζοντας ὅλα τὰ βασιλεία τοῦ ἄδη, καὶ ἐμφανίζεται στοὺς Ἀποστόλους με-

Αποστόλοις, χαρᾶς μεταδίδους διαιωνιζούσης.
 Λευχείμων καθωράθη γυναιξίν, ἀστράπτων
 Ἄγγελος, φάσκων· Μὴ κλαίετε, ἡ ζωὴ ἡμῶν
 ἐξεγήγερται, τοὺς ἐν τοῖς τάφοις νεκροὺς ζώσας.

Παράλυτον ὡς ἡγείρας Χριστέ, τὴν παρειμένην
 μου ψυχὴν ὑγιώσον, παραβάσει, καὶ βαδίζειν με
 τὰς σὰς ὀρθὰς εὐόδωσον τρίβους.

Ἀγγέλων ἀρχηγέτα Μιχαήλ, τὸν ἀθροιζόμενον
 ἐν τῷ τεμένει σου λαὸν σήμερον, καὶ κηρύττοντα
 τὰ τοῦ Θεοῦ, σῶζε μεγαλεῖα.

Δόξα...

Ἰσότιμος τρισάριθμος μονάς, διαιρουμένη μὲν
 πιστῶς ταῖς ὑποστάσεσιν, ἐνουμένη δὲ φύσει
 πέφυκε, Πατήρ, Υἱὸς καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὴν ἄσπορον λοχείαν σου Ἀγνή, τὴν
 ἀκατάληπτον ὑμνοῦμεν γέννησιν, μακαρίζοντες ὡς
 Μητέρα σε, τοῦ ποιητοῦ πάντων καὶ Δεσπότη.

Ὡιδὴ ΣΤ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 20-21).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 129).

Τοῦ Παραλύτου.

«Βυθός μοι τῶν παθῶν ἐπανεῖστη, καὶ ζάλη
 ἐναντίων ἀνέμων· ἀλλὰ προφθάσας με σύ, σῶσον
 Σωτήρ, καὶ ῥῦσαι φθορᾶς, ὡς ἔσωσας τοῦ θηρὸς
 τὸν Προφήτην».

Υψώθης ἐκουσίως ἐν ξύλῳ, ἐτέθης ὡς νεκρὸς
 ἐν μνημείῳ, καὶ τοὺς ἐν Αἰδῇ νεκροὺς, πάντας ὁμοῦ

ταδίδοντάς τους ἀπὸ τὴν αἰώνια χαρὰ.

Λευκοφορεμένος Ἄγγελος ἐμφανίσθηκε στίς
 γυναικὲς πού ἄστραφτε λέγοντας· Μὴν κλαῖτε· Γιατί
 αὐτὸς πού εἶναι ἡ ζωὴ σας ἀναστήθηκε δίνοντας ζωὴ
 στοὺς νεκροὺς μέσα στοὺς τάφους.

Ὅπως σήκωσες τὸν Παράλυτο, Χριστέ, δῶσε ὑγεία
 στὴν ψυχὴ μου πού εἶναι παράλυτη ἀπὸ τίς παραβάσεις,
 καὶ κατενόδωσέ με νὰ βαδίζω στίς δικές σου ὀρθές
 πορεῖες.

Ἀρχηγέ τῶν Ἀγγέλων, Μιχαήλ, σῶζε τὸ λαὸ πού συ-
 γκεντρώνεται σήμερα στό ναό σου καὶ κηρύττει τὰ
 μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Δόξα ...

Μονάδα μέ ἴση τιμῇ, μέ τρία πρόσωπα, πού διαιρεῖται
 μέ πίστη ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα, ἀλλὰ ἐνώνεται ὡς πρὸς τὴ
 φύση, εἶναι ὁ Πατέρας καὶ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὴν μητρότητά σου χωρὶς ἄνδρα, τὴν ἀκατανόητη
 γέννηση ὑμνοῦμε, Ἀγνή, μακαρίζοντάς σε ὡς Μητέρα τοῦ
 Δημιουργοῦ πάντων καὶ Κυρίου.

Ὡιδὴ ΣΤ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 20-21).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 129).

Τοῦ Παραλύτου.

Ὁ βυθός τῶν παθῶν ξεσηκώθηκε ἐναντίον μου καὶ
 ζάλη ἀντιθέτων ἀνέμων· Ἀλλὰ πρόφθασέ με Ἐσύ, σῶσε
 με, Σωτήρα, καὶ λύτρωσέ με ἀπὸ τὴ φθορά, ὅπως ἔσωσες
 τὸν Προφήτη Ἰωνᾶ ἀπὸ τὸ θηρίο.

Υψώθηκες θεληματικὰ στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, τοπο-
 θετήθηκες ὡς νεκρὸς σὲ μνημεῖο, καὶ δίνοντας ζωὴ σέ

ζωώσας Χριστέ, ανέστησας θεϊκῆ δυναστεία.

Ὁ Αἰδης συναντήσας σοι κάτω, οἰκτίρμον ἐπικράνθη, δεσμώτας, ἀποδιδοῦς ἐν σπουδῇ, σοῦ τὴν φρικτὴν ὑμνοῦντας Σωτῆρ Ἀνάστασιν, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις.

Οἱ θεῖοι Μαθηταὶ κατιδόντες ἐκ τάφου, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, ἐγγεγερμένον Χριστὸν πόθω πολλῶ, καὶ γνώμη εὐθεῖ, καὶ θυμηδία ψυχῆς προσεκύνουν.

Ὁ πάλαι ἐπὶ κλίνης ὀδύνης, ἐν χρόνοις κατακείμενος πλειστοῖς, τῇ σῇ προστάξει Χριστέ, ἀρτιωθεὶς δοξάζει, ὑμῶν τὴν εὐπλαγχνίαν, τὴν σὴν ζωοδότα.

Ἀγγέλων Μιχαὴλ ἀρχηγέτα, τῶ θρόνῳ παρεστῶς τοῦ Δεσπότη, πάρεσο μέσον ἡμῶν, καθοδηγῶν πρὸς τρίβους ζωῆς, τοὺς σὲ προστάτην, θερμὸν κεκτημένους.

Δόξα...

Τριάδα τοῖς προσώποις σε σέβω, μονάδα τῆ οὐσίας κηρύττω, ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ, Πνεῦμα εὐθές, Θεὲ τοῦ παντός, μετὰ τῶν ἄνω φρικτῶν στρατευμάτων.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ὁ πάντα θείῳ νεύματι φέρων, κρατεῖται, Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ταῖς ἀγκάλαις ταῖς σαῖς, πάντας ἡμᾶς ἀρπάζων χειρός, δουλείας τοῦ πονηροῦ, ὡς οἰκτίρμων.

Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

ὄλους μαζί τοὺς νεκροὺς στὸν ἄδη, Χριστέ, τοὺς ἀνέστησες μεθ' ἐξουσία.

Ὁ ἄδης, μόλις σὲ συνάντησε κάτω, εὐσπλαχνε, πικράθηκε παραδίδοντας βιαστικά σ' ἐσένα τοὺς φυλακισμένους, οἱ ὅποιοι ὑμνοῦσαν, Σωτήρα, τὴ φρικτὴ σου Ἀνάσταση μεθ' ἀκατάπαυστες φωνές.

Οἱ ἱεροὶ Μαθητές, ὅταν εἶδαν ἀναστημένο ἀπὸ τὸν τάφο τὸν Χριστό, τὴ ζωὴ τῶν πάντων, τὸν προσκυνοῦσαν μεθ' πολὺ πόθο καὶ διάθεση εἰλικρινῆ, καὶ μεθ' χαρὰ ψυχικῆ.

Ὁ Παράλυτος πού γιὰ πολλὰ χρόνια ἦταν κατάκοιτος στό κρεβάτι τοῦ πόνου, μεθ' τῆ δικῆ σου προσταγῆ, Χριστέ, ἀφοῦ ἀπέκτησε τὴν υἰεῖα του, σὲ δοξάζει ὑμῶντας τὴν εὐσπλαχνία σου, Ζωοδότα.

Ἀρχηγέ τῶν Ἀγγέλων, Μιχαὴλ, πού στέκεσαι μπροστά στό θρόνο τοῦ Κυρίου, ἔλα ἀνάμεσά μας καθοδηγώντας στίς πορεῖες τῆς ζωῆς αὐτοῦς πού σὲ ἔχουν θερμὸ προστάτη.

Δόξα ...

Ὡς Τριάδα στά πρόσωπα σὲ σέβομαι, ὡς Μονάδα στήν οὐσία σὲ ἀνακηρύττω, ἐσένα Πατέρα πού δέν ἔχεις ἀρχή, Υἱέ, Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, Θεέ τοῦ παντός μαζί μεθ' τὰ οὐράνια σεβάσματα στρατεύματα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Αὐτός πού συγκρατεῖ τὰ πάντα μεθ' ἐξουσία τοῦ νεύματός σου κρατεῖται, Θεοτόκε στίς δικές σου ἀγκάλες, ἀρπάζοντας ὄλους μας ἀπὸ τὰ χέρια τῆς σκλαβιάς τοῦ πονηροῦ, ὡς εὐσπλαχνος.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

<p>Ἐκφώνοις. Σύ γάρ εἶ ὁ Βασιλεύς... (Σελ. 21) Κοντάκιον. Τὴν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἁμαρτίαις παντοίαις, καὶ ἀτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλελυμένον, ἔχειρον τῇ θεϊκῇ σου ἐπιστασίᾳ, ὥσπερ καὶ τὸν Παράλυτον, ἠγειρας πάλαι, ἵνα κράζω σεσωσμένος· Οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ, τῷ κράτει σου.</p> <p>Ὁ Οἶκος. Ὁ χειρὶ σου δρακὶ περικρατῶν τὰ πέρατα, Ἰησοῦ ὁ Θεός, ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος, καὶ Πνεύματι ἀγίῳ συνδεσπόζων ἀπάντων, σαρκὶ ἐφάνοις, νόσους ἰώμενος, καὶ πάθῃ ἀπήλασας, τυφλοὺς ἐφώτισας, καὶ τὸν Παράλυτον λόγῳ θεϊκῷ σὺ ἐξανέστῃσας, περιπατεῖν ἀθρόως προστάξας, καὶ τὴν βαστάσασαν αὐτὸν κλίνον ἐπὶ τῶν ὤμων ἄραι· ὅθεν πάντες σὺν τούτῳ ἀνυμνοῦμεν καὶ ἐκβοῶμεν· Οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ τῷ κράτει σου.</p> <p>Συναξάριον. (Τοῦ Μοναίου). Τοῦ Τυφλοῦ. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τετάρτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τοῦ Παραλύτου μνεῖαν ποιούμεθα, καὶ ὡς εἰκὸς τὸ τοιοῦτον ἐορτάζομεν θαῦμα.</p> <p>Στίχοι. Τὸ ῥῆμα Χριστοῦ σφίγμα τῷ παρειμένῳ. Οὕτως ἴαμα τοῦτο ῥῆμα καὶ μόνον.</p>		<p>Ἐκφώνοσθ. Σύ γάρ εἶ ὁ Βασιλεύς... (Σελ. 21) Κοντάκιο. Τὴν ψυχὴ μου, Κύριε, πού εἶναι βαρῖα παράλυτῃ μέ- σα σέ κάθε εἶδους ἁμαρτίες καὶ ἀτοπες πράξεις, σήκωσέ τὸν στά πόδια τῶς μέ τῇ θεϊκῇ σου ἐπέμβασθ, ὅπως σή- κωσες παλαιά καὶ τὸν Παράλυτο, γιὰ νά φωνάζω λυ- τρωμένος, εὐσπλαχνε Χριστέ, δόξα στή δύναμή σου.</p> <p>Οἶκος. Ἐσύ πού μέ τό χέρι σου συγκρατεῖς στήν παλάμῃ σου τὰ πέρατα, Ἰησοῦ Θεέ μας, πού μαζί μέ τόν Πατέρα δέν ἔχεις ἀρχή, καὶ μαζί μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα κυριαρχεῖς στά πάντα, ἐμφανίσθηκες μέ σῶμα νά θεραπεύεις ἀσθένειες, καὶ ἀπομάκρυνες πάθῃ, τυφλοὺς φώτισες, καὶ τὸν Παράλυτο μέ τό θεϊκό σου λόγο τόν ἐσήκωσες στά πόδια του προστάζοντάς τον νά βαδίζει γρήγορα, καὶ νά σῳκώσει ἐπάνω στοὺς ὤμους του τό κρεβάτι πού τόν κρατοῦσε· Γι' αὐτό ὅλοι μαζί του σέ ἀνυμνοῦμε καὶ φωνάζουμε· Εὐσπλαχνε Χριστέ, δόξα στή δύναμή σου.</p> <p>Συναξάριο. (Τοῦ Μοναίου). Τοῦ Τυφλοῦ. Τὴν ἴδια μέρα, τετάρτῃ Κυριακῇ ἀπὸ τό Πάσχα, ἐνθυμούμεθα τὸν Παράλυτο, καὶ ὅπως εἶναι φυσικό, ἐορτάζουμε αὐτό τό μεγάλο θαῦμα.</p> <p>Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἔγινε αἰτία νά σφιχθοῦν τά μέλῃ τοῦ Παραλύτου. Ἔτσι ἦταν ἡ θεραπεία αὐτή, ὁ λόγος (τοῦ Χριστοῦ)</p>
---	--	---

Τῷ ἀπειρῷ ἐλέει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ἐλέῃσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι. Τοῦ Πάσχα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 70-71).

Ωιδὴ Ζ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 132).

Τοῦ Παραλύτου.

«Ὁ τὴν φλόγα δροσίσας τῆς καμίνου, καὶ τοὺς
παῖδας ἀφλέκτους διασώσας, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς
αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ἀπλωθέντα σε ξύλω ὡς ἑώρα, φῶς
συνέστειλεν ἥλιος μὴ σθένων, τῷ κόσμῳ φαίνειν,
σοῦ ἔκουσίως δύναντος Παμβασιλεῦ, εἰς φαῦσιν
πάντων ἔθνων.

Ἐξανέστης κενώσας τὰ μνημεῖα, καὶ σκυλεύσας
τὸν Ἄϊδην δυναστεία παντοδυνάμω· διὸ ὕμνουμεν
τὴν σεπτὴν σου Χριστέ καὶ θεῖαν Ἐγερσιν.

Ὡς νεκρὸν τί τὸν ζῶντα ἐκζητεῖτε; ἐξηγέρθη,
οὐκ ἔστιν ἐν τῷ τάφῳ, ταῖς Μυροφόροις ἐβόα
πάλαι, ἐξαστράπτων μορφῇ ὁ θεῖος Ἄγγελος.

Κατακείμενον χρόνοις ἐπὶ πλείστοις, τὸν
Παράλυτον λόγῳ ὑγιώσας, ἐβόας Ἄρον τὸν
κράβατόν σου, καὶ πορεύου ὕμνων τὰ μεγαλεῖα τοῦ
Θεοῦ.

Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε Κυρίου, τοὺς πιστῶς ἐν
τῷ θείῳ σου τεμένει, ἀθροιζομένους Θεοῦ εἰς
αἶνον, ὀδήγηε, σκέπε, ἐκ παντοίων κακῶν τῇ

καὶ μόνο.

Μέ τό ἄπειρο ἔλεός σου, Χριστέ Θεέ μας, ἐλέῃσέ
μας. Ἀμήν

Καταβασίες. Τοῦ Πάσχα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 70-71).

Ωιδὴ Ζ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 132).

Τοῦ Παραλύτου.

Ἐσύ πού δρόσισες τὴ φλόγα τοῦ καμινιοῦ, καὶ διατή-
ρησες τοὺς νέους χωρὶς νά καοῦν, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας
στοὺς αἰῶνες, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας

Καθὼς σέ ἔβλεπε ἀπλωμένον σέ ξύλο ὁ ἥλιος
ἀπέκρυσσε τό φῶς, μὴ μπορώντας νά φέγγει στὸν κόσμο,
τὴν ὥρα πού ἔδνευ ἐσύ θεληματικά, Βασιλιά τῶν πάντων,
γιὰ νά φωτίσεις ὅλα τὰ ἔθνη.

Ἀναστήθηκες ἀδειάζοντας τὰ μνημεῖα ἀπὸ τοὺς νε-
κρούς, καὶ λαφυραγωγώντας τὸν ἄδη μέ τὴν παντοδύνα-
μή σου ἐξουσία· Γι' αὐτό ὕμνουμε, Χριστέ, τὴ σεβάσμιιά
σου καὶ θεϊκὴ Ἀνάσταση.

Γιατί ἀναζητεῖτε τὸν ζωντανό ὡς νεκρό; Ἀναστήθηκε,
δέν εἶναι στὸν τάφο· Φώναζε παλαιά στίς Μυροφόρες ὁ
θεϊκός Ἄγγελος πού ἄστραφτε στή μορφῇ.

Ἀφοῦ ἔδωσες τὴν ὑγεία μέ τό λόγο σου στὸν Παράλυ-
το, πού ἦταν κατάκοιτος ἐπὶ πολλὰ χρόνια, φώναζες·
Πᾶρε τό κραββάτι σου καὶ πήγαινε ὕμνώντας τὰ μεγαλεῖα
τοῦ Θεοῦ.

Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε τοῦ Κυρίου, αὐτούς πού συνα-
θροίζονται στὸν ἅγιο ναό σου μέ πίστη, γιὰ νά ὕμνήσουν
τὸν Θεό, ὀδήγησέ τους, σκέπαζέ τους μέ τὴ μεσολάβησή

μεσιτεία σου.

Δόξα...

Ὡ Τριάς, τοὺς πίστει σε ὑμνοῦντας, ὡς Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότην ἀπὸ παντοίων κινδύνων σῶζε, καὶ τῶν σῶν ἀγαθῶν μετόχους ποιήσον.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Παρθενεύεις τεκοῦσα ὑπὲρ λόγον, τὸν πρὸ πάντων αἰῶνων γεννηθέντα, ἐκ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς ἀρρεύστως· διὰ τοῦτο Ἀγνή σε μακαρίζομεν.

Ωιδὴ Η'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23-24

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 134-135).

Τοῦ Παραλύτου.

«Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως ἐν ὑψίστοις δοξαζόμενον Θεόν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, γῆ καὶ ὄρη καὶ βουνοί, βυθὸς καὶ πᾶν γένος ἀνθρώπων, ὕμνοις αὐτὸν ὡς κτίστην καὶ λυτρωτὴν εὐλογεῖτε».

Τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη, σταυρωθέντος σου, Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ ἀπεδίδου τοὺς νεκρούς, οὓς κατέπιεν ὁ θάνατος, καὶ Αἰδης ἐγυμνοῦτο, σὲ καθορῶν ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς γεγονότα.

Ποῦ σου τὸ κέντρον ἐστὶ θάνατε; ποῦ σου Αἰδη νῦν τὸ νίκος; τῷ ἀναστάντι Βασιλεῖ ἐνεκρώθης καὶ ἀπόλωλας, οὐκ ἔτι βασιλεύεις· ὁ κραταῖος ἀφείλετο γὰρ οὓς εἶχες δεσμίους.

Δράμετε τάχος ἀπαγγείλατε, Ἀποστόλοις τὴν

σου ἀπὸ διάφορα εἶδη κακῶν.

Δόξα ...

Ἁγία Τριάδα, αὐτούς πού μέ πίστη σέ ὑμνοῦν ὡς Θεὸ τῶν ὅλων καὶ Κύριο, σῶζε τοὺς ἀπὸ κάθε εἶδος κινδύνων, καὶ κάνε τοὺς συμμετόχους στά δικά σου ἀγαθά.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Μένεις Παρθένος, ἐνῶ γέννησες ὑπέρλογα (ξεπερνώντας τὴ λογικὴ), Αὐτὸν ὁ ὁποῖος γεννήθηκε πρὶν ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰῶνες ἀπὸ τὸν Πατέρα, πού δὲν ἔχει ἀρχή, χωρὶς ἀλλοίωση· Γι' αὐτό, Ἀγνή, σέ μακαρίζομε.

Ωιδὴ Η'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 12).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 134-135).

Τοῦ Παραλύτου.

Τὸν Θεὸ πού δοξάζεται στά ὑψίστα οὐράνια ἀκατάπαυστα ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, ἡ γῆ καὶ τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνά, ὁ βυθὸς τῆς θάλασσας καὶ κάθε γένος ἀνθρώπων, δοξολογεῖτε τον ὡς Κτίστη καὶ Λυτρωτὴ.

Τὸ καταπέτασμα (ἢ ἀύλαία τοῦ ναοῦ), ὅταν σταυρώθηκες, Σωτὴρα μας, σχίσθηκε, καὶ ὁ θάνατος ἄφηγε ἐλεύθερους τοὺς νεκρούς πού κατάπιε· Καὶ ὁ ἄδης ἀπογυμνωτόταν βλέποντάς σε νά ἔχεις ἔλθει στά κατώτατα μέρη τῆς γῆς.

Ποῦ εἶναι τὸ κεντρί σου, θάνατε; Ποῦ εἶναι τώρα ἡ νίκη σου, ἄδη; Νεκρώθηκες ἀπὸ τὸν ἀναστημένο Βασιλιά καὶ χάθηκες· δὲν βασιλεύεις πιά· Γιατί ὁ δυνατός σου ἀφαίρεσε τοὺς φυλακισμένους πού εἶχες.

Τρέξτε γρήγορα, ἀναγγείλετε στοὺς Ἀποστόλους τὴν

ἀνάστασιν, ταῖς μυροφόροις, ὁ φανείς νεανίας ἀπεφθέγγετο· Ἀνέστη ὁ Δεσπότης, καὶ σὺν αὐτῶ, οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροὶ παραδόξως.

Ἔτεσι πλείστοις κατακείμενος ὁ Παράλυτος, ἐκραύγαζεν· Ἐλέησόν με, λυτρωτὰ, ἀπορία συνεχόμενον, ὁ δὲ προστάττει τούτῳ ἄραι σπουδῆ τὸν κράβατον, καὶ ὀρθῶς βηματίζειν.

Ὡς τῶν ἀϋλῶν προηγούμενος, Ἀρχιστράτηγε Δυνάμεων, σὺν ταύταις αἴτησαι ἡμῖν τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, διόρθωσίν τε βίου, καὶ τῶν ἐκεῖ ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν αἰωνίων.

Δόξα...

Ἄκτιστον, ἄτμητον οὐσίαν, τρισυπόστατον Θεότητα, Πατέρα ἄναρχον Θεόν, καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ὑμνήσωμεν συμφώνως, τῶν Σεραφίμ κραυγάζοντες τὴν φρικτὴν μελωδίαν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τόμον σε πάλαι ἐθεάσατο, Ἡσαΐας Αειπάρθενε, ἐν ᾧ δακτύλῳ τοῦ Πατρὸς, Λόγος ἄχρονος ἐγέγραπτο, ἐκ πάσης ἀλογίας σῶζων ἡμᾶς, τοὺς λόγοις σε ἱεροῖς ἀννυνοῦντας.

Τιμιωτέρα. (Σελ. 25).

Ἀντί αὐτῆς ἢ Θ'. ᾠδή.

Ὡιδὴ Θ'. Τοῦ Πάσχα. Σελ. 25-26).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 136-137).

Τοῦ Παραλύτου.

Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατεῖδέ σε, ἐν τῇ βάρῳ Μωυσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος,

Ἀνάστασι, ἔλεγε στίς Μυροφόρες ὁ νέος (ὁ Ἄγγελος) πού φάνηκε· Ἀναστήθηκε ὁ Κύριος καὶ μαζί μέ αὐτόν (ἀναστῆθηκαν) οἱ νεκροὶ ἀπό αἰῶνες κατά τρόπο παράδοξο.

Κατάκοιτος ἐπὶ πολλά χρόνια ὁ Παράλυτος κραύγαζε· Ἐλέησέ με λυτρωτῆ, ἐμένα πού κατέχομαι ἀπό ἀδυναμία· Κι ἐκεῖνος τόν προστάζει, νά σηκώσει γρήγορα τὸ κρεβάτι του καὶ νά βηματίζει σωστά.

Ὡς ἀρχηγός τῶν ἀϋλῶν Δυνάμεων, Ἀρχιστράτηγε, μαζί μέ αὐτές ζήτησε γιὰ μᾶς ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ σφάλματα, καὶ διόρθωση τοῦ βίου, καὶ ἀπόλαυση τῶν ἐκεῖ αἰωνίων ἀγαθῶν.

Δόξα ...

Ἄς ὑμνήσουμε ὁμόφωνα τὴν ἄκτιστη, τὴν ἀδιαίρετη οὐσία, τὴ Θεότητα μέ τὰ τρία πρόσωπα, τὸν ἄναρχο Θεὸ Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο κραυγάζοντας τὴ φρικτὴ (τὴ μεγαλειώδη) μελωδία τῶν Σεραφίμ.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ὡς βιβλίον σε εἶδε παλαιὰ ὁ Ἡσαΐας, παντοτεινὴ Παρθένε, στό ὅποιο εἶχε γραφεῖ μέ τὸ δάκτυλο τοῦ Πατρὸς ὁ αἰώνιος Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος σῶζει ἐμᾶς, πού σε ἀννυνοῦμε μέ ἱερά λόγια.

Τιμιωτέρα. (Σελ. 25).

Ἀντί αὐτῆς ἢ Θ'. ᾠδή,

Ὡιδὴ Θ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 25-26).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 136-137).

Τοῦ Παραλύτου.

Στὸ ὄρος Σινᾶ σε εἶδε καθαρὰ ὁ Μωυσῆς στὴ βάρῳ, ἐσένα πού δέχθηκες στὴν κοιλιά σου τὴ φωτιά τῆς Θεότη-

δεξαμένην ἐν γαστρὶ, Δανιήλ δέ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατόμητον, ῥάβδον βλαστήσασαν, Ἡσαΐας κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης Δαυΐδ.

Ἰησοῦ ἐπὶ ξύλου ὑψούμενος, συνανύψωσας ἡμᾶς, καὶ τεθεὶς ἐκουσίως ἐν μνήματι, ἐκ μνημάτων τούς νεκρούς, ἐξανέστησας πάντας, ὑμνοῦντας τὸ κράτος σου τὸ ἀκατάληπτον, καὶ τὴν δυναστείαν τὴν σὴν τὴν ἀήττητον.

Ὠραιότατος τάφου ἀνέτειλας, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, ὠραιότατε Λόγε, καὶ ἔλυσας τὸ τοῦ Αἴδου ἀμειδές, καὶ δεσμώτας ἐξήρας, συμφώνως κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δόξῃ σου, δόξα Ἰησοῦ ὁ Θεὸς τῇ Ἐγέρσει σου.

Στεναγμούς τε καὶ δάκρυα φέρουσαι, μετὰ μύρων ἐν σπουδῇ, τὸ πανάγιον μνήμα κατέλαβον αἱ γυναῖκες, καὶ Χριστοῦ ἐδιδάσκοντο πίστει τὴν ἔνδοξον Ἐγερσιν, ἣν ἐορτάζομεν, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς εὐφραινόμενοι.

Ἡκολούθει ἡ ῥῶσις τοῦ σώματος, τῇ προστάξει σου Χριστέ, καὶ ὠρᾶτο ὁ πρῶην Παράλυτος, διερχόμενος σπουδῇ, καὶ τὸν κράβατον φέρων ἐφ' ὃν κατεκλίετο, ἔτεσι πλείοσιν, ἀνυμνολογῶν τὴν πολλὴν δυναστείαν σου.

Φωτισμὸν ἡμῖν αἴτησαι μέγιστε, Ἀρχιστράτηγε, αἰὶ τῷ μεγάλῳ φωτὶ παριστάμενος, καὶ εἰρήνευσον ἡμῶν, τὴν ζωὴν ἐπηρεΐαις, πάντοτε τοῦ ὄφεως, καὶ περιστάσεσι, βίου δονουμένην αἰὶ ἀξιάγαστε.

Δόξα...

τας χωρὶς νά καεῖς· Ὁ Δανιήλ σέ εἶδε ὄρος χωρὶς λατομεῖα (ἄθικτο)· Ὁ Ἡσαΐας σέ κηρύττει ραβδί (βλαστάρι) πού βλάστησες ἀπὸ τῆ ρίζα τοῦ Δαυΐδ.

Ἰησοῦ, καθὼς ἀνυψωνόσουν ἐπάνω στό ξύλο, ἀνύψωσες κι ἐμᾶς μαζί σου· Καί ὅταν τοποθετήθηκες μέ τῆ θέλησή σου στό μνήμα, ἀνέστησες ὄλους τούς νεκρούς ἀπό τά μνήματα, οἱ ὁποῖοι ὑμνοῦσαν τὴν ἀκατανόητη δύναμή σου καὶ τὴν ἀνίκητη ἐξουσία σου.

Ὠραιότατος ἀνέτειλες ἀπὸ τὸν τάφο ὡς νυμφίος ἀπὸ νυφικό θάλαμο, ὠραιότατε Λόγε τοῦ Θεοῦ, καὶ διέλυσες τὴ σκυθρωπότητα τοῦ ἄδη, καὶ πῆρες τούς φυλακισμένους του, πού κραύγαζαν ὁμόφωνα· Δόξα στή δόξα σου, δόξα στήν Ἀνάστασή σου, Ἰησοῦ Θεέ μας.

Φέρνοντας στεναγμούς καὶ δάκρυα μαζί μέ ἀρώματα οἱ γυναῖκες ἔφθασαν βιαστικά στό πανάγιο μνήμα σου· Καὶ πληροφοροῦνταν μέ πίστη τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποία ἐορτάζουμε χαίροντας μέ ψυχική ἀγαλλίαση.

Τὴν προσταγή σου, Χριστέ, τὴν ἀκολουθοῦσε ἡ υἰεΐα τοῦ σώματος, καὶ παρουσιαζόταν ὁ πρῶην Παράλυτος, νά περνᾷ βιαστικά καὶ κουβαλώντας τὸ κρεβάτι, ἐπάνω στό ὁποῖο ἦταν ξαπλωμένος ἐπὶ πολλά ἔτη ἀνυμνολογώντας τὴ μεγάλη ἐξουσία σου.

Ζήτησε γιὰ μᾶς φωτισμό, μέγαλε Ἀρχιστράτηγε, ἐπειδὴ πάντοτε στέκεσαι κοντά στό μεγάλο φῶς, καὶ εἰρήνευσε τὴ ζωὴ μας, ἀξιοθαύμαστε, ἡ ὁποία κλονίζεται πάντοτε ἀπὸ τίς διαρκεῖς ἐπιρροές τοῦ διαβόλου καὶ τίς περιστάσεις τοῦ βίου.

Δόξα ...

Φῶς καὶ φῶτα ζωὴν τε δοξάζω σε, καὶ ζωὰς πανευσεβῶς, Πάτερ Λόγε, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τρισυπόστατε μονάς, ἀδιαίρετον κράτος, Θεότης ἀσύγχυτε, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, βοῶν, σὺν ταῖς ἄνω δυνάμεσι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Φωτοφόρου προῆλθε νηδύος σου, μέγας Ἥλιος Χριστός, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν ἄχραντε, ἐπιλάμψεσι φαιδραῖς, καὶ τὸ σκότος ἐξῆρε, τὸ τῆς παραβάσεως· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε, πάντων ὡς αἰτίαν καλῶν Θεονύμφευτε.

Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνσεις.

Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).

Ἐξαποστειλάρια.

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν. (γ').

Τοῦ Πάσχα. Σαρκί ὑπνώσας... (Σελ. 27-28).

Τοῦ Παραλύτου.

Ἐπέστῃ ὁ φιλόανθρωπος, καὶ πανοικτίρμων Κύριος, Προβατικῆ κουμβήθρα, τοῦ θεραπεῦσαι τὰς νόσους, εὔρε δὲ κατακείμενον, ἄνθρωπον πλείστοις ἔτεσι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόσεν· Ἄρον τὸν κράβατον, ἴθι, πρὸς τὰς ὁδοὺς τὰς εὐθείας.

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστῃ ἐκ νεκρῶν, τοῦ σώσαι τὰ

Ὡς φῶς καὶ φῶτα καὶ ὡς ζωὴ καὶ ζωές σὲ δοξάζω μέ ἐυλάβεια, Πατέρα, Λόγε τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, τριπρόσωπη Μονάδα, ἀδιαίρετη ἐξουσία, Θεότητα ἀσύγχυτη· Φωνάζοντας μαζί με τίς οὐράνιες Δυνάμεις Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἀπό τὰ φωτοφόρα σπλάχνα σου προῆλθε ὁ μέγας Ἥλιος ὁ Χριστός, καὶ φώτισε τὸν κόσμον, ἀμόλυντη, μέ χαρούμενες λάμπεις, κι ἐξαφάνισε τὸ σκοτάδι τῆς παραβάσεως· Γι' αὐτὸ σὲ ὑμνοῦμε ὡς αἰτία ὄλων τῶν καλῶν, Νύμφη τοῦ Θεοῦ.

Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνσεις.

Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).

Ἐξαποστειλάρια.

Εἶναι Ἅγιος ὁ Κύριος ὁ Θεός μας. (γ').

Τοῦ Πάσχα. «Σαρκί ὑπνώσας...». (Σελ. 27-28).

Τοῦ Παραλύτου.

Παρουσιάσθηκε ὁ φιλόανθρωπος καὶ πανεύσπλαχνος Κύριος στὴν προβατικὴ κολυμβήθρα, γιὰ νὰ θεραπεύσει τίς ἀσθένειες· Καὶ βροῆκε ἄνθρωπο κατάκοιτο ἐπὶ πολλά ἔτη καὶ εἶπε δυνατὰ σ' αὐτόν· Πᾶρε τὸ κρεβάτι σου, προχώρα στίς ἴσιες πορεῖες.

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια.

Ἐλάτε ὅλα τὰ ἔθνη, νὰ γνωρίσετε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴ δύναμιν· Διότι ὁ Χριστός, ὁ Σωτὴρας μας, ὁ ἀναρχος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, σταυρώθηκε γιὰ μᾶς, καὶ θεληματικὰ θάφθηκε, καὶ ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν,

σύμπαντα· Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δι᾽ογήσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακές σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πλωρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν ἀνάστασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρᾶς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰλοφότα. Μαρία γὰρ ἡ Μαγδαλὼν, ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν, εὗρεν Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξαστράπτοντα καὶ λέγοντα· Τί ζῶτεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν, οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγήγευται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Ἐν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὀψόμεθα φῶς φιλάνθρωπε· ἀνέστος γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

(Τὰ κάτωθι οὐ ψάλλονται κατὰ τὸ τυπικόν. Παραθέτομεν ταῦτα ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ Λειτουργικόν Πενηκοστάριον).

Ὑμνον ἐωθινόν, αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες, τὰ δάκρυα προσέφερον Κύριε· εὐωδίας γὰρ ἀρώματα κατέχουσαι, τὸ μνήμά σου κατέλαβον, τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, μυρίσαι σπουδάζουσαι. Ἄγγελος καθήμενος ἐπὶ τὸν λίθον, αὐταῖς εὐηγγελίσατο, Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τὸν θάνατον γὰρ πατήσας, ἀνέστη ὡς Θεός, παρέχων πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

γιά νά σώσει τά σύμπαντα· Αὐτόν ἄς προσκυνήσουμε.

Δι᾽ογήθηκαν ὅλα τὰ θαυμάσια οἱ φύλακές σου, Κύριε, ἀλλὰ τὸ συνέδριο τῆς ματαιότητος, ἀφοῦ γέμισε μέ δῶρα τὰ χέρια τους, νόμιζαν ὅτι θά ἔκρυβαν τὴν ἀνάστασή σου, τὴν ὁποία ὁ κόσμος δοξάζει· Ἐλέησέ μας.

Τὰ πάντα γέμισαν ἀπό χαρά ἀποκτώντας τὴν πείρα τῆς Ἀναστάσεώς σου· Διότι ἡ Μαρία ἡ Μαγδαλὼν ἦλθε στό μνήμα, βρῆκε Ἄγγελο καθισμένο ἐπάνω στό λίθο, νά ἀστράφτει μέ τὰ ροῦχα του καί νά λέγει: Τί ζῶτεῖτε τὸ ζωντανό μαζί μέ τούς νεκρούς; Δέν εἶναι ἐδῶ, ἀλλὰ ἀναστήθηκε, καθὼς εἶπε, προπορευόμενος στή Γαλιλαία.

Μέ τό φῶς σου, Δέσποτα, θά δοῦμε φῶς, Φιλάνθρωπε· Διότι ἀναστήθηκες ἀπό τούς νεκρούς, δωρίζοντας σωτηρία στό γένος τῶν ἀνθρώπων, ὥστε ὅλο ἡ φύσος νά δοξαλογεῖ ἐσένα τόν ἀναμάρτητο· Ἐλέησέ μας.

(Τὰ παρακάτω δέν ψάλλονται κατὰ τὸ τυπικό, ἀλλὰ τὰ παραθέτουμε ἀπό σεβασμό πρὸς τὸ Λειτουργικό Πενηκοστάριο).

Ὡς ὕμνο πρωϊνό οἱ Μυροφόρες γυναῖκες πρόσφεραν τὰ δάκρυα, Κύριε· Διότι κρατώντας εὐωδιαστά ἀρώματα ἔφθασαν στό μνήμα σου, σπεύδοντας νά ἀλείψουν μέ μύρα τὸ ἀμόλυντό σου σῶμα. Ἀλλά Ἄγγελος καθισμένος ἐπάνω στόν λίθο ἔφερε σ' αὐτές τό χαρμόσυνο ἄγγελμα· Τί ζητεῖτε τόν ζωντανό μεταξύ τῶν νεκρῶν; Διότι, ἀφοῦ πάτησε τόν θάνατο, ἀναστήθηκε ὡς μόνος Θεός, παρέχοντας σέ ὅλους τό μέγα ἔλεος.

Ἐξαστράπτων Ἄγγελος, ἐπὶ τὸ μνήμά σου τὸ ζωοποιόν, ταῖς Μυροφόροις ἔλεγεν· Ἐκένωσε τοὺς τάφους ὁ Λυτρωτής, ἐσκύλευσε τὸν Αἶδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, ὡς ὁ μόνος Θεὸς καὶ παντοδύναμος.

Εἰς τὸ μνήμά σε ἐπεζήτησεν, ἐλθοῦσα τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ· μή, εὐροῦσα δὲ ὠλοφύρετο, κλαυθμῶ βοῶσα· οἴμοι Σωτήρ μου, πῶς ἐκλάπησάντων Βασιλεῦ; Ζεῦγος δὲ ζωηφόρων Ἀγγέλων, ἔνδοθεν τοῦ μνημείου ἐβόα· Τί κλαίεις ὦ Γύναι; Κλαίω φησὶν, ὅτι ἤραν τὸν Κύριόν μου τοῦ τάφου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Αὐτὴ δὲ στραφεῖσα ὀπίσω, ὡς κατεῖδέ σε, εὐθέως ἐβόα· ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἐβραῖοι συνέκλεισαν, ἐν τῷ τάφῳ τὴν ζωὴν, Ληστής δὲ ἀνέφξεν ἐν τῇ γλώσσει τὴν τρυφήν, κραυγάζων καὶ λέγων· ὁ μετ' ἐμοῦ δι' ἐμὲ σταυρωθεὶς, συνεκρέματό μοι ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἐφαίνετό μοι ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος· αὐτὸς γάρ ἐστι Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τὰ Στιχῶρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29,29).

Δόξα...

Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε, καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος, ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἢ ἐνέργεια ἐδείχθη, καὶ τὸ

Ἀστραφτερός Ἄγγελος ἐπάνω ἀπὸ τοῦ ζωοποιῶ μνήμα σου ἔλεγε στίς Μυροφόρες· Ἀδίασε τοὺς τάφους ὁ Λυτρωτής, ἔσεισε τὸν ἄδη καὶ ἀναστήθηκε τριήμερος, ὡς ὁ μόνος Θεός καὶ παντοδύναμος.

Ἦλθε στό μνήμα τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, καὶ σὲ ἀναζητοῦσε ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ· Ἐπειδὴ ὁμως δέν σὲ βρῆκε, θρηνοῦσε φωνάζοντας δυνατὰ μέ κλάματα· Αλοίμονο! Σωτήρα μου. Πῶς σὲ ἔκλεψαν, Βασιλιά τῶν πάντων; Ὅμως δύο Ἄγγελοι, πού ἀκτινοβολοῦσαν ζωὴ, μέσα ἀπὸ τὸ μνημεῖο φώναζαν· Γιατί κλαῖς, γυναίκα; Κλαίω, λέγει, διότι πῆραν τὸν Κύριό μου ἀπὸ τὸν τάφο, καὶ δέν γνωρίζω ποῦ τὸν ἐτοποθέτησαν. Ἀλλά ἡ ἴδια στρέφοντας πρὸς τὰ πίσω, μόλις σὲ ἀναγνώρισε, ἀμέσως φώναζε δυνατὰ· ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Οἱ Ἐβραῖοι περιόρισαν μέσα στόν τάφο τὴ ζωὴ, τὸν Χριστό· Ὁ ληστής ὁμως ἄνοιξε μέ τὴ γλώσσα τὸν παράδεισο κραυγάζοντας καὶ λέγοντας· Αὐτὸς πού μαζί μου καὶ γιὰ χάρι μου σταυρώθηκε, ἦταν κρεμασμένος μαζί μου ἐπάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, καὶ μοῦ φαινόταν ὡς νὰ ἦταν καθισμένος ἐπάνω στό θρόνο μαζί μέ τὸν Πατέρα· Διότι αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Θεός μας, πού ἔχει τὸ μέγα ἔλεος.

Τὰ Στιχῶρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29,29).

Δόξα ...

Κύριε, τὸν Παράλυτο δέν τὸν θεράπευσε ἡ κολυμβήθρα, ἀλλὰ τὸν ἔκανε καινούριο ὁ δικός σου λόγος· Καὶ δέν τοῦ ἔγινε ἐμπόδιο οὔτε ἡ πολυχρόνια ἀρρώστεια· Διότι ἡ ἐνέργεια τῆς φωνῆς σου ἀναδείχθη πῶς ἰσχυρή·

δυσβάστακτον βάρος ἀπέρριψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου, δόξα σοι.

Καὶ νῦν...

«Ἀναστάσεως ἡμέρα...». (Σελ. 29).

Μεγάλῃ Δοξολογία:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα.

Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 30-31).

Ἀπολυτίκια.

Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιάσθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος, ἐν βραχίονι αὐτοῦ, ὁ Κύριος, ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον, πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο, ἐκ κοιλίας Ἰαίδου ἐρρύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιον. «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ...»... (Σελ. 21).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πράξεις Ἀποστόλων. (Θ'. 32-42).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν. Εὗρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπόν τινα ὀνόματι Αἰνέαν ἐξ ἑτῶν ὀκτῶ κατακείμενον ἐπὶ κρᾶβάτῳ, ὃς ἦν παραλελυμένος. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ἰᾶταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι καὶ στρώσον

Καὶ σήκωσε τὸ δυσβάσταχτο βάρος τοῦ κρεβατιοῦ ὡς ἀπόδειξῆς τῆς πολλῆς εὐσπλαχνίας σου, δόξα σ' ἐσένα.

Καὶ νῦν ...

«Ἀναστάσεως ἡμέρα...». (Σελ. 29).

Μεγάλῃ Δοξολογία:

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα.

Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 30-31).

Ἀπολυτίκια.

Ἄς εὐφραίνονται τὰ οὐράνια, ἄς ἀγάλλονται τὰ ἐπίγεια. Διότι ἐπέδειξε δύναμῳ μὲ τὸ χεῖρι τοῦ ὁ Κύριος, πάτησε μὲ τὸν θάνατό του τὸν θάνατον· Ἀναδείχθηκε πρωτότοκος τῶν νεκρῶν· Μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τὰ κατάβαθα τοῦ ἄδου, καὶ πρόσφερε στὸν κόσμον τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιο. «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ...». (Σελ. 21).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πράξεις Ἀποστόλων. (Θ'. 32-42).

Κατὰ τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, ἐνῶ ὁ Πέτρος περιόδευε σὲ ὅλα τὰ μέρη, συνέβη νὰ κατεβῆ καὶ στοὺς Χριστιανούς πού κατοικοῦσαν τὴ Λύδδα. Κι ἐκεῖ βρῆκε κάποιον ἄνθρωπο, πού ὀνομαζόταν Αἰνέας, καὶ ἦταν κατάκοιτος στό κρεβάτι ἀπὸ ὀκτῶ χρόνια, ὁ ὁποῖος ἦταν παράλυτος. Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ εἶπε· Αἰνέα, σὲ θεραπεύει ὁ Ἰησοῦς Χριστός· Σήκω καὶ στρώσε μόνος τὸ κρεβάτι σου, καὶ

σεαυτῶ. Καὶ εὐθέως ἀνέστῃ. Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἐν Ἰόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἣ διερμυνομένη λέγεται Δορκάς· αὐτὴ ἦν πλήρης ἔργων ἀγαθῶν καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει. Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτὴν ἔθηκαν ἐν ὑπερώῳ. Ἐγγὺς δὲ οὓσος Λύδδος τῇ Ἰόππῃ οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες μὴ ὀκνήσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν. Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὄν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῶν, καὶ παρέστῃσαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὓσα ἢ Δορκάς. Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος καὶ θεὶς τὰ γόνατα προσοὔξατο, καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα εἶπε· Ταβιθά, ἀνάστῃ. Ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε. Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστῃσεν αὐτὴν, φωνήσας δὲ τοὺς ἀγίους καὶ τὰς χήρας παρέστῃσεν αὐτὴν ζῶσαν. Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλον τῆς Ἰόππῃς, καὶ ἐπίστευσαν πολλοὶ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον

Κατὰ Ἰωάννου. (Ε'. 1-15).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς

ἀμέσως σοκώθηκε. Καὶ τὸν εἶδαν ὅλοι πού κατοικοῦσαν τῇ Λύδδα καὶ τὴν πεδιάδα τοῦ Σάρωνα, οἱ ὅποιοι πιστεύοντας ἐπέστρεψαν στὸν Κύριο. Καὶ στήν Ἰόππῃ ἦταν κάποια Μαθήτρια τοῦ Κυρίου μέ τό ὄνομα Ταβιθά, πού στά Ἑλληνικά σημαίνει Δορκάς (Ζαρκάδι). Αὐτή ἦταν γεμάτη ἀπό ἀγαθοεργίες καὶ ἐλεημοσύνης πού ἔκανε. Καὶ συνέβη κατά τίς ἡμέρες ἐκεῖνες νά ἀρρωστήσει καὶ νά πεθάνει. Καὶ ἀφοῦ τὴν ἔλουσαν, τὴν ἔβαλαν στό ἐπάνω διαμέρισμα. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν κοντά ἢ Λύδδα μέ τὴν Ἰόππῃ, μόλις ἀκουσαν οἱ χριστιανοί, ὅτι ὁ Πέτρος βρίσκεται σ' αὐτήν, ἔστειλαν δύο ἄνδρες σ' αὐτήν παρακαλώντας τὸν νά μὴν ἀναβάλει νά πάει ἕως ἐκεῖ. Καὶ ὁ Πέτρος σοκώθηκε καὶ πῆγε μαζί τους. Καὶ ὅταν ἔφθασε τὸν ἀνέβασαν στό ἀνώγειο, καὶ παρουσιάσθηκαν σ' αὐτὸν ὅλες οἱ χήρες κλαίοντας καὶ δείχνοντας τοὺς χιτῶνες (τά πουκάμισα) καὶ τὰ ἱμάτια (τά ἐπανωφόρια) πού ἔκανε γι' αὐτές ἢ Δορκάδα, ὅταν ἦταν ζωντανή μαζί τους. Καὶ ὁ Πέτρος ἀφοῦ τοὺς ἔβγαλε ὅλους ἔξω, κλίνοντας τὰ γόνατα προσευχήθηκε, καὶ ἀφοῦ στράφηκε πρὸς τὸ νεκρὸ σῶμα εἶπε· Ταβιθά, σήκω. Κι ἐκεῖνὸ ἄνοιξε τὰ μάτια τῶς καὶ βλέποντας τὸν Πέτρο ἀνακάθισε. Καὶ ἀφοῦ τῆς ἔδωσε τὸ χέρι τὴν σήκωσε ὀρθία, καὶ ἀφοῦ φώναξε τοὺς χριστιανούς καὶ ἰδιαίτερα τίς χήρες, τοὺς τὴν παρουσίασε ζωντανή. Καὶ ἔγινε γνωστὸ τὸ θαῦμα σέ ὅλη τὴν Ἰόππῃ, καὶ πολλοὶ πίστεψαν στὸν Κύριο.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννου. (Ε'. 1-15).

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἀνέβηκε ὁ Ἰησοῦς στά Ἱεροσόλυμα.

Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἢ ἐπιλεγομένῃ Ἐβραϊστὶ Βῶθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλήθος τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξορῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνῃσιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρα, καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιῆς ἐγένετο ᾧ δὴποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτῶ ἔτῃ ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδῃ χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; Ἀπεκρίθῃ αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγειρε, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιῆς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράββατον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει. Ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἐλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπεμένῳ· Σάββατόν ἐστιν· οὐκ ἔξεστί σοι ἄραι τὸν κράββατον. Ἀπεκρίθῃ αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει. Ἡρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ἤδει τίς ἐστίν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὗρισκει αὐτὸν ὁ

Καὶ στὰ Ἱεροσόλυμα ὑπάρχει κοντὰ στήν Προβατικὴ Πύλῃ, δεξαμενὴ, ἢ ὁποῖα λέγεται Ἐβραϊκῶς Βῶθεσδά (κατοικία ἐλέους) πού ἔχει πέντε στοές. Σ' αὐτές ἦταν κατάκοιτοὶ πλήθος πολὺ ἀπὸ ἀρρώστους, τυφλοὶ, χωλοὶ (κουτσοί), μέ ἀνάπῃρα μέλῃ, πού περιμέναν τὴν κίνῃσῃ τοῦ νεροῦ. Γιατί Ἄγγελος κατέβαινε ἀπὸ καιροῦ σέ καιροῦ στή δεξαμενὴ καὶ τάραζε τὸ νερό· Ὁ πρῶτος λοιπὸν πού ἔμπαινε στό νερό μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ νεροῦ, γινόταν ὑγιῆς, ἀπὸ ὁποιοδὴποτε νόσῃμα καὶ ἂν κατεχόταν. Καὶ ἐκεῖ ἦταν κάποιος ἄνθρωπος πού εἶχε (βρισκόταν) στήν ἀσθένεια τριάντα ὀκτῶ ἔτῃ. Αὐτόν βλέποντας ὁ Ἰησοῦς κατάκοιτο καὶ γνωρίζοντας, ὅτι εἶναι ἐκεῖ πολὺν καιρὸ τοῦ λέγει· Θέλεις νά γίνεις ὑγιῆς; Ὁ ἀσθενῆς τοῦ ἀποκρίθῃκε· Κύριε, δέν ἔχω ἄνθρωπο, ὥστε ὅταν ταραχθεῖ τὸ νερό, νά μέ βάλει στή δεξαμενὴ· Καὶ ἐνῶ πλοσιάζω ἐγώ, ἄλλος κατεβαίνει πρὶν ἀπὸ μένα. Τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς· Σήκω, πᾶρε τὸ κρεβάτι σου καὶ βάδιζε. Καὶ ἀμέσως ἔγινε ὑγιῆς ὁ ἄνθρωπος καὶ πῆρε τὸ κρεβάτι του καὶ ἐβάδιζε. Ἦταν ὅμως Σάββατο ἐκεῖνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἐλεγον λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι στόν θεραπευμένο· Εἶναι Σάββατο, δέν σοῦ ἐπιτρέπεται νά σοκώσεις τὸ κρεβάτι. Τούς ἀποκρίθῃκε· Αὐτός πού μέ ἔκανε ὑγιῆ, αὐτός μοῦ εἶπε· Πᾶρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα. Τόν ρώτησαν λοιπὸν· Ποιός εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού σοῦ εἶπε, πᾶρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα; Ὁ θεραπευμένος ὅμως δέν γνώριζε ποιός εἶναι· Διότι ὁ Ἰησοῦς ἀπομακρύνθῃκε, γιατί ὑπῆρχε πολὺς κόσμος στόν τόπο ἐκεῖνο. Μετὰ ἀπ' αὐτὰ τὸν βρίσκει ὁ Ἰησοῦς στό ναὸ καὶ τοῦ εἶπε· Δές, ἔγινες ὑγιῆς· Μὴν ἀμαρτάνεις πλέον, γιὰ

<p>Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε ὑγιῆς γέγονας· μὴκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένῃται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ.</p>			<p>νά μή σοῦ συμβεῖ κάτι χειρότερο. Ἐφυγε ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι αὐτός πού τόν ἔκανε ὑγιῆ.</p>
---	--	--	---

